

SUE
GRAFTONOVÁ

W

W... jako Western

W...
jako Western

SUE GRAFTONOVÁ

W...
jako Western

Přeložila Jaroslava Kočová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 by Sue Grafton

All rights reserved.

Z anglického originálu *W... is for Wasted*
(Published by G. P. Putnam's Sons, USA, 2013)

přeložila © 2014 Jaroslava Kočová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-214-6

*Věnuji Margo a Jeffu Barbakowovým
a dále Teri a Steveu Bassovým.
Přátelé na věčné časy... to je, oč tu běží.*

Poděkování

Autorka by ráda poděkovala za neocenitelnou pomoc několika lidem; jsou to: Steven Humphrey; Brian Hill, soudce Nejvyššího soudu v Santa Barbaře; John Mackall, soudní advokát z kanceláře Seed Mackall L. L. P.; doktor medicíny Ted Steinbock; policejní velitel Cam Sanchez; vedoucí forenzní technik Michael Uullemeyer, asistentka a vedoucí projektů Thalia Chaltasová; seržant Dave Henderson a detektiv Gregory Hons z Policie Santa Barbary; doktor medicíny Robert Failing; Larry Gillespie; Florence Michelová; Ken Ralph a Mike Foley ze střediska péče o bezdomovce Casa Esperanza Homeless Center; Renee Burdicková z American Express Travel; Brian Robertson a Heather Schuylerová z Robertson International Travel; doktor medicíny David Dyne; Dana Hansonová, vedoucí pohřební služby Neptune Society; doktor medicíny a primář Donald Miller; mimořádný profesor medicíny Brian Clem a asistentka ve výzkumu Miriam Reynoldsová z Centra Jamese Grahama pro výzkum rakoviny v kentuckém Louisville; vedoucí kontrolorka Christine Estrada; Dolores Buenida; soudní zapisovatelky Kimberlee Taylorová a Victoria Stuberová z Archivu Nejvyššího soudu v Santa Barbaře; Denyse Avila z Kanceláře nejvyššího soudce; vedoucí oddělení zaměstnaneckých výhod Melissa Jammerová a vedoucí oddělení zákaznických služeb Barbara Allcocková – obě z Anderson Financial Services; Wayne Palmer; Terri Langová; Jeanie Purcell-Hillová; a Dale Charpentier.

Zvláštní dík patří Alici Hildrethové za to, že jsem směla použít její jméno.

Předmluva

O noho podzimu mi obrátili život vzhůru nohama dva mrtví muži. Jednoho jsem celkem dobře znala a druhého nikdy předtím neviděla, až v márnici. Ten první se jmenoval Pete Wolinsky a šlo o poněkud pochybného soukromého detektiva, na něhož jsem natrefila před lety, když jsem se zaučovala v detektivní kanceláři Byrd-Shine Investigation. Pro Bena Byrda a Morleyho Shinea jsem dělala tři roky, abych si odpracovala šest tisíc hodin praxe nezbytných pro získání vlastní licence. Patřili k soukromým detektivům ze staré školy, tudíž byli neúnavní dříči se spoustou invence. Sice si Petea tu a tam na něco zjednali, ale valně mínění o něm neměli. Pete měl chabou morálku, zmatkoval, a co se peněz týče, nedalo se mu věřit. Věčně u těch dvou škemral o práci, protože si neuměl udělat reklamu a měl tak problematickou pověst, že ho člověk nemohl nikomu doporučit. V kanceláři Byrd-Shine se mu občas svěřovalo nudné sledování nebo rutinní ověřování úředních záznamů, ale ve zprávě klientovi se Peteovo jméno nikdy neobjevilo. To však Peteovi nebránilo nakvartýrovat se bez pozvání do kanceláře nebo se při debatách s právníky ohánět jmény šéfů ve snaze budit dojem, že je s nimi jedna ruka. Pete byl typ člověka, co odvádí práci polovičatě a rád dělá kličky, a automaticky očekává totéž u druhých. Nejhorší ovšem bylo, že si tenhle přístup tak dlouho omlouval, až se z něj stala běžná rutina.

Petea Wolinského zastřelili 25. srpna ve stinném záhybu stezky pro pěší nedaleko parkoviště u ptačí rezervace v Santa Terese. Naproti přes ulici je Caliente Café, kam chodí vysedávat poldové po práci. Leckomu by mohlo připadat zvláštní, že v podniku nikdo neslyšel výstřel, ale hlasitost jukeboxu přesahovala sto sedmáct decibelů, což máte, zhruba jako když metr od vás někdo nastartuje motorovou pilu. Vzácné odmlky mezi písněmi spolehlivě vyplňovala dvojice mixérů drtících ledové kostky na oblíbené margarity, objed-

návané rychlostí jedna za čtyři a půl minuty. Peteovo tělo by se patrně našlo až druhý den, nebýt podroušeného hosta, který se šel do stinného kouta vymočít. Já se o Peteově smrti dozvěděla z ranních zpráv nad miskou celozrnných Cheerios. V obýváku za mnou běžela televize – ne kvůli programu, ale aby mi dělala společnost. Zaslechla jsem známé jméno, otočila se a na obrazovce spatřila záběry z místa činu ohraničeného žlutou policejní páskou. Než stačil přijet štáb, odvezla tělo sanitka na ohledání ke koronerovi, takže na místě toho moc k vidění nezůstalo. Zasmušile se tvářící reportérka odříkávala v umělém světle reflektoru strohá fakta. Někdo nejspíš už stačil vyrozumět Peteovu nejbližší rodinu, protože jak by ho jinak asi znala jménem...? Peteova smrt mě překvapila, ale ne zas tolik. Často si stěžoval, že v noci špatně spí a hodiny bloumá po ulicích. Podle slov reportérky mu ukradli peněženku a hodinky, napodobeninu rolexek s náramkem z falešné platiny. Nemůžu se zbavit dojmu, že dnešní zloději nerozeznají šmuk od originálu, což ovšem napovídá, že Pete byl možná zabit z náhlého popudu, ne úkladně. Rád balancoval na hraně propasti a bylo otázkou času, kdy se od něj Štěstěna odvrátí a strčí ho dolů.

Příběh druhého zabitého muže se zkomplikoval a poskládat ho trvalo týdnů. Z úřadu koronera mi zavolali v pátek odpoledne, prý jestli bych se nepokusila identifikovat pana Bezejmenného, který měl v kapse útržek papíru s mým jménem a telefonním číslem. Jak jsem mohla odmítnout? Každý správný detektivní příběh má tři roviny – to, co se *skutečně* stalo; to, jak to *vypadá*; a to, co z obojího vydedukuje detektiv, ať už amatér nebo profík (v mém případě to druhé). Nejlepší obrázek byste si asi udělali, kdybych vám pověděla, jak to nakonec dopadlo, a vrátila se retrospektivně k telefonátu, kterým všechno začalo, ale já se rozhodla, že si to prožijete se mnou.

Psal se 7. říjen 1988 a svět se tvářil, že už nemůže být hůř, ale stejně bude. Domácí scénou otráasaly kongresové výdaje v závratné výši 1064,14 miliardy a federální dluh činící 2601,3 miliardy. Nezaměstnanost dosahovala 5,5 procenta a cena poštovní známky na dopis stoupla z dvaadvaceti centů na pětadvacet. Obvykle se nezabývám věcmi, které nemůžu změnit. Politici se mnou nekonzultují otázky národního hospodářství, škrtnů v rozpočtu či hrubého domácího produktu (ať už se za *tím* skrývá cokoli). Mohla bych vyslovit svůj názor – kdybych nějaký měla –, ale hádám, že to stejně nikoho nezajímá, tak jaký by to mělo smysl? Mně stačí, že jsem paní svého malého království, které leží na jihu Kalifornie, sto padesát kilometrů severně od Los Angeles.

Jmenuji se Kinsey Millhoneová. Jsem soukromá vyšetřovatelka a je mi třicet osm let. Kancelář mám v najatém dvoupokojovém domku s kuchyňkou a záchodem. Domek stojí v úzké postranní uličce v centru Santa Teresy, města s 85 810 obyvateli minus ti dva mrtví. Jelikož jsem výhradní majitelkou a současně jedinou zaměstnankyní své vlastní detektivní kanceláře, držím se skromně při zemi a nepohrdnu pátráním po zmizelých osobách, ověřováním osobních údajů, lokalizací svědků, ba dokonce ani doručováním soudních obsílek. Čas od času mě někdo pověří dohledáním „papírové chyby“ v právní, finanční či majetkové evidenci. Co se týče osobního přesvědčení, věřím v zákony a pořádek, oddaně ctím svou vlast – staromódní zvyk, který jako by se dávno nenosil. Kromě toho jsem zastánkyní poctivé obživy, takže platím daně, měsíc co měsíc složenky a ze zbytku si spořím na důchod.

Po příchodu na úřad koronera mě zavedli k výklenku ohleduplně zataženému závěsem. Byla jsem zvědavá, ale bez obav. Před příchodem jsem si v rychlosti prošla okruh svých nejbližších a věděla jsem, že se nikomu nic nestalo. Zbývalo sice ještě pár lidí ze vzdálenějších souřadnic, ale nenapadlo mě, smrt koho z nich by mě mohla zdrtit.

Mrtvý ležel na pojízdném lůžku a až k bradě mu sahala bílé prostěradlo, zakrývající víc než intimní partie. Nešlo o nikoho, koho bych znala. Šedavá pleť měla přidech do žluta, což svědčilo o potížích s játry, dost možná i fatálních. Smrt vtiskla obličej pokojný výraz, ostré rysy se zaoblily jako hrany tisíciletého kamene ohlazeného vodou. Lidský duch neoživuje pouze obličej, ale propůjčuje člověku rovněž charakter a osobitý výraz. Tohle se vytratilo.

Zesnulý (mám-li použít řeč úředního šimla) byl podle všeho sedmdesátník, běloch a trpěl nadváhou typickou pro někoho, kdo se ostentativně vyhýbá devíti porcím čerstvého ovoce či zeleniny denně. Soudě dle hruškovitého napuchlého nosu a popraskaných žilek na ošlehaném obličej, požíval alkohol v množství postačujícím na naložení průměrného dospělého do lihu. Mrtví někdy vypadají, jako by spali. Tenhle pán tak nevypadal. Zadívala jsem se na něj a skutečně, ani známka po tom, že by dýchal. Ať už padl do jakéhokoli zakletí, bylo to natrvalo.

Tělo našli ráno ve spacáku na pláži, kde si v písku vyhrabal mělkou prohlubeň. Tábořil pod záhonem kvetoucích kosmatců mezi cyklostezkou a pláží – běžný kolemjdoucí by si ho nevšiml. Za bílého dne to místo představuje učiněné shromaždiště bezdomovců, na noc se šťastnější z nich uchylují do místních azylových domů. Méně šťastní si ustelou, kde mohou.

U pláže je park, který se po západu slunce zavírá a otevírá se zas až v šest ráno. Obecní vyhláška zakazuje spát v městském parku, na ulici, na veřejném parkovišti nebo na veřejné pláži, takže mnoho možností pro nocleh pod širým nebem nezbývá. Zmiňovaná vyhláška má zamezit tulákům, aby pospávali ve spacácích přede dveřmi místních podniků, a nutí je tak nocovat pod mosty, dálničními nadjezdy, v křovíčkách a na dalších skrytých místech. Někdy je odtamtud vyžene policie, jindy pochůzkáři dělají, že nic nevidí. Dost záleží na tom, nakolik takový chudák pobouří místní občany, ve většině případů však převáží lhostejnost.

Předběžné šetření ukázalo, že muž zemřel asi osmnáct hodin před tím, než se se mnou spojil koronerův vyšetřovatel Aaron Blumberg; pro Úřad koronera začal pracovat v polovině sedmdesátých let, zhruba v době, kdy skončilo mé působení u policie a nastoupila jsem u Byrda a Shinea. V roce, kdy jsem si otevřela vlastní kancelář, zaměstnal Aarona Kernský úřad okresního šerifa; Aaron tam nedávno skončil a odešel do důchodu, ale podobně jako řada zapálených zastánců zákona nedokázal sedět nečinně doma a opět se vrátil do koronerova úřadu na post vyšetřovatele. Od té doby uplynulo asi šest měsíců.

Aaron se už přehoupł přes šedesátku a mírně plešatěl. Na temeni mu seděl chomáč šedých jemných vlasů připomínající chmýří ptáčete. Odstávaly mu uši, lícní kosti vystupovaly z obličeje a při úsměvu mu ústa rámovaly dvě brázdy, takže připomínal vyřezávanou marionetu. Chvilku jsme mlčky stáli a on sledoval, jak zareaguji. „Znáte ho?“

„Neznám. Asi bezdomovec, ne?“

„Hádám, že jo,“ pokrčil Aaron rameny. „Skupinka se jich schází na tom travnatém plácku naproti hotelu Santa Teresa Inn. Předtím tábořili v parku u bazénu.“

„Kdo to oznámil?“

Sundal si brýle a vyčistil si jedno sklo koncem kravaty. „Chlapík jménem Cross. Dneska v sedm ráno se vypravil na pláž s detektorem kovů hledat mince. Všiml si spacáku a nejdřív si myslel, že ho tam někdo zapomněl. Jenže se mu to nějak nezdálo, a tak na ulici odchytil první policejní hlídku.“

„Byl u toho ještě někdo?“

„Obvyklí čumilové, ale všichni se rozešli, když přijela záchranka.“ Aaron se podíval, jestli nemá na skle brýlí šmouhy, zase si je nasadil na nos a opatrně zastrčil drátěné pacičky za uši.

„Co známky násilí?“

„Nic viditelného. Doktorka Palcheková už je na cestě. Čekají ji ještě dvě pitvy, takže tady ten džentlmen si musí chvílku počkat. Náš zdravotní systém je nastavený tak, že Palcheková nezvládne ohledat každý tělo, co máme na skladě.“

„Na co podle vás zemřel? Vypadá to na žloutenku.“

„Nerad bych se unáhlil, ale na co tihle chlapi asi tak umírají? Je to těžkej život. Havrani nám sem někoho podobnýho přivezou tak jednou za dva měsíce. Usne a už se neprobudí. Mohlo jít o žloutenku typu C, chudokrevnost, srdeční příhodu, otravu alkoholem... Kdyby se nám ho podařilo identifikovat, zkusil bych kontaktovat místní kliniky, jestli třeba v posledních týdnech nevyhledal lékařskou pomoc.“

„Nemá nic, co by prokazovalo jeho totožnost?“

Aaron zavrtěl hlavou. „Jenom ten papírek s vaším jménem a telefonním číslem, jinak nic. Vzal jsem mu otisky a poslal je na úřředí do Sacramento. Jenže se blíží víkend, takže bude chvílku trvat, než se tam k tomu někdo dostane. Odhaduju to tak na polovinu příštího týdne.“

„A mezitím?“

„Mezitím projdu hlášení o pohřešovaných osobách, jestli někdo náhodou neodpovídá jeho popisu. U bezdomovců se ale rodiny většinou s vyplňováním papírů neobtěžují. Samozřejmě to funguje i naopak. Lidi z ulice často nestojí o to, aby je jejich takzvaný blízky našli.“

„Ještě něco? Mateřské znaménko, tetování?“

Nadzvedl prostěradlo a odkryl mužovu levou nohu – byla kratší než pravá. Mrtvý měl znetvořenou kolenní česku, vystouplou a vyboulenou jako pahýl větve, kůži na holeni mu protkávaly rudé provazce žizev. V minulosti zřejmě utrpěl ošklivé zranění.

„Co se stane, když se nepřijde na to, kdo je?“

„Chvilku si ho tu necháme a pak ho pohrbíme.“

„A jeho věci?“

„Šaty, co má na sobě, a spacák – víc toho nemá. A jestli měl, tak o to přišel.“

„Okradli ho?“

„Možný to je. Podle mé zkušenosti se vagabundi z pláže navzájem ochraňují, ale to neznamená, že by si nepomohli k něčemu, co už ten druhý nebude potřebovat.“

„A co ten lísteček, co měl u sebe? Můžu se na něj podívat?“

Aaron se natáhl pro klipovou podložku v patě lůžka a uvolnil z ní igelitový sáček s papírem vytrženým z kroužkového bloku. Text byl napsaný propiskou, rukopis úhledný a úpravný: KANCELÁŘ MILLHONE INVESTIGATIONS, u toho adresa a telefon. Šlo o krasopis, který jsem se snažila napodobit na základní škole podle vzoru učitelky, co psala skutečným plnicím perem.

„To je do kanceláře. Musel si mě najít v seznamu. Telefon domů tam uvedený nemám. Zajímalo by mě, k čemu mohl bezdomovec potřebovat soukromýho detektiva.“

„Podle mě maj stejný problémy jako jiný lidi.“

„Třeba myslel, že u mě pořídí levnějc, když jsem ženská.“

„Jak by to poznal? Kancelář Millhone Investigations o pohlaví moc nevyovídá.“

„To je fakt,“ uznala jsem.

„Každopádně mě mrzí, že jste se sem vláčela zbytečně,“ dodal Aaron. „Myslel jsem, že za pokus to stojí.“

„Určitě,“ souhlasila jsem. „Nevadí, když se trochu poptám okolo? Někdo ho musel znát. Jestli potřeboval pomoci, mohl se svěřit kámošům.“

„Dělejte, co uznáte za vhodné, ale nezapomeňte nás informovat. Třeba zjistíte, kdo to byl, dřív než my.“

„Nebylo by to prima?“

Chvilku jsem zůstala sedět v autě na parkovišti a v rychlosti všechno naškrábala na poznámkové kartičky, co nosím v kabelce. Bývaly doby, kdy jsem spoléhala na paměť. Vychovala mě staropanenská tetička, která se řídila heslem „opakování matka moudrosti“: násobilka, jména hlavních měst, králové a královny Anglie a období jejich vlády, světová náboženství i periodická soustava prvků, to všechno mě učila s pomocí sušenek s modrou, růžovou, žlutou a zelenou plevou, zdobených čísly v kontrastní barvě. Zvláštní je, že jsem si na tuhle etudu v trápení dětí vůbec nevzpomněla, dokud jsem loni v dubnu nevstoupila do pekařství, kde měli pestré velikonoční sušenky. Okamžitě se mi – jako sled filmových záběrů – vybavilo, že vodík má atomové číslo 1; helium atomové číslo 2; lithium atomové číslo 3; takhle jsem postupně došla až k neonu s atomovým číslem 10, kde mi paměť vypověděla službu. Pořád také dokážu odrecitovat sáhodlouhou báseň Alfreda Noyese „Lupič“. Myslím, že to není tak úplně běžná schopnost.

Když jsem byla malá, podobné duševní prostocviky se ukázaly jako skvělá průprava na hru nesmírně oblíbenou na narozeninových oslavách, kam mě zvali. Vždycky nám na chvilku ukázali nesourodou sbírku předmětů, přičemž vyhrála holčička, která si jich dokázala zapamatovat nejvíc. Nikdo na mě neměl. Ve čtvrté třídě jsem vyhrála kapesní hřeben, jelení lůj, pytlík hraček kostek, voskovky, ozdobně zabalené hotelové mýdlo a umělohmotné sponky – ty v mých očích vážně stály za to. Nakonec se matky ostatních holčiček nakrklly a nepokrytě mi daly najevo, že bych se měla o výhry dělit nebo odstoupit ze hry. Jelikož jsem už tehdy měla jasně vyhraněný smysl pro spravedlnost, odmítla jsem. Výsledek: pozvání na narozeninové oslavy se snížily na nulu. V pozdějších letech jsem objevila výhodu psaných poznámek – nezatěžují mozek té dotčené holčičky ve mně. Dodnes se mi příčí dělit se o výhru, pakliže si ji poctivě zasloužím.

Při odjezdu z parkoviště jsem přemýšlela, jak je život zvláštní... že klidnou hladinu může rozbouřit jeden malý útržek papíru. Mrtvý muž si kdovíproč poznamenal moje jméno a telefonní číslo, a díky tomu se naše cesty protnuly. A třebaže šanci na to si promluvit jsme propásli, nedokázala jsem nad tím jen mávnout rukou. Možná mi chtěl zavolat v den, kdy umřel, a smrt ho předstihla. Možná uvažoval, že mi zavolá, ale nakonec si to rozmyslel. Nehledala jsem odpovědi, ale za zeptání člověk nic nedá. Představovala jsem si, že se poptám lidí, dozvím se málo nebo nic a případ neznámého nebožtíka pustím z hlavy. Jenže i nepatrná věc někdy může mít dalekosáhlý význam.

1

Cestou zpátky do města jsem se zastavila v myčce. Léta jsem jezdila volkswageny brouky, jejichž údržba vyjde lacino a navíc mají zvláštní kouzlo. Na plnou nádrž člověk dojede kamkoli – tedy v rámci jednoho státu –, a když vám náhodou někdo nabourá blatník, vyměníte ho za hubičku. Díky tomu snáz přehlédnete poněkud slabší výkon a nejapné posunky ostatních řidičů. Koneckonců jsem džínová holka v kovbojských botách, takže mi neokázalost vyhovuje.

Můj první brouk, rok výroby 1968, měl béžový lak a skončil ve škarpe, kam mě vytlačil ze silnice šílenec v nákladáku. Stalo se to kousek od Salton Sea, kde jsem pátrala po jisté pohřešované osobě, přičemž dotyčný magor byl rozhodnutý mě zabít. Naštěstí mě jen trochu pomuchlal, zato brouk skončil na maděru. V pořadí druhý brouk, bleděmodrý z roku 1974, měl jedinou vadu na kráse v podobě mírně promáčknutého levého zadního blatníku. Skončil předčasně v hrobě, a to doslova, protože ho jiný šílenec zahrnul do vybagrované jámy po honičce jak ze zpomaleného filmu na opuštěné silnici v okrese San Luis Obispo. Někde jsem slyšela, že k nejtěžším dopravním nehodám dochází v okruhu asi tři kilometrů od domova, mám však jinou zkušenost. Netvrdím, že život soukromého detektiva je plný nebezpečí. Riziko v mém případě spočívá v tom, že mě k smrti nudí ověřovat úřední informace v archivu okresního soudu.

Mé nynější přibližovadlo se jmenuje Ford Mustang, pochází z roku 1970, má dvoje dveře a přídomek „kupé“. Nadto se pyšní předním spojlerem a širokými pneumatikami. Slouží dobře, ale zářivě modrá barva je při mé práci zbytečně křiklavá. Občas si mě totiž někdo najme na nenápadné sledování nic netušící manželky, ovšem ta po opakovaném zahlédnutí modrého přízraku nevyhnutelně tušit začne. Mustanga vlastním už pomalu rok, a třebaš do něj dávno nejsem zamilovaná, rozhodla jsem se ponechat si ho, než mě dostihne zase další šílenec. Říkám si, že už je skoro na čase...

Než se tak stane, snažím se nezanedbávat údržbu, takže pravidelně navštívím místní autoservis a jednou za týden opláchnu modráka hadicí. V myčce platím bez centu deset dolarů za „deluxe program“; zahrnuje vysání interiéru, pěnové mytí, oplach, horký vosk a sušení výkonnými ventilátory. S lístečkem v ruce jsem přihlížela, jak obsluha myčky zajíždí s mým Bossem 429 do řady před posuvnými kolejkami, jež ho měly odtáhnout do hloubi mycí jednotky. Zamířila jsem k pokladně, zaplatila, s díkem odmítla bonus zdarma – stromeček s vůní vanilky –, přesunula se do čekárny s prosklenou stěnou a dívala se, jak uvnitř obsluha najíždí s mustangem na posuvník. Zezadu se na něj tlačil bílý hatchback neznámé značky.

Čtyři velké hadrové smetáky chvilku cákaly na kapotu vodu a mýdlo, přejížděly tam a zase zpátky, než se na stranách vytrčily rotační kartáče a pustily se do práce. Další kartáč se připojil zepředu, vesele se roztočil a pěna pod jeho štětinami rychle houstla. Všechno to pění a oplachování a voskování a leštění na mě působilo hypnoticky. Doslova mě okouzluje, což vypovídá o tom, jaké hlouposti mě v mém věku dovedou pobavit.

Byla jsem natolik uchvácená, že jsem si vůbec nevšimla chlapíka stojícího u okna vedle mě. Dokud nepromluvil.

„To je váš mustang?“

„Jo.“ Podívala jsem se na něj. Něco málo přes čtyřicet, tmavé vlasy, hranatá brada, štíhlá postava – nic, co by znepokojilo či vyděsilo nezadanou ženu, zkrátka žádný přehnaný krasavec. Na nohou měl koně, k tomu seprané džíný a modrou džínovou košili s vyhrnutými rukávy. Usmál se a odhalil bílé zuby s jednou křivou stoličkou.

„Jste fanda?“ zeptala jsem se.

„Panebože, a jakej! Starší brácha měl čtyři sta devěťadvacítka na střední škole. Páni, když tomu pořádně šlápnul na plyn, div to neurvalo asfalt ze silnice. Tohle je rok 1969?“

„Skoro jste se trefil. 1970. Sací ventily jsou tlustý jak vodovodní trubky.“

„Aby ne! Jakej to má přívod vzduchu?“

„Osm kilo,“ řekla jsem, jako bych věděla, o čem mluví. Popošla jsem dál podél okna souběžně se svým autem, které se šnečím tempem sunulo mycí linkou. „Váš je ten hatchback?“

„Obávám se, že jo. Když jsem ho kupoval, tak se mi líbil, ale pořád se na něm něco sype. Tříkrát už jsem ho reklamoval u výrobce a řekli mi, že prej s tím nemůžou nic dělat.“

Auta nám zmizela z očí, tak jsme zamířili k východu. Chlapík mě cestou předešel a přidržel mi otevřené prosklené dveře. Vzápětí jeden zaměstnanec obsluhy vklouzl za volant mustanga, druhý za volant chlapíkova bělouše, v němž jsem nyní poznala nissan. Obě auta vyvezli současně na asfaltovou plochu, kde pracovníci myčky vytáhli flanelové hadry, setřeli poslední zbytky vody a stříkli rozjasňovač na gumy. Za chvíli první z nich mávl ručníkem a ohlédl se na nás.

Když jsem vykročila ke svému autu, majitel nissana prohodil: „Kdybyste někdy uvažovala o prodeji, dejte inzerát sem na vývěsku.“

Otočila jsem se a vrátila se k němu. „A víte, že jsem zrovna přemýšlela, že se ho zbavím?“ Zasmál se s očima obrácenýma k druhému pracovníkovi, který mávl, že má vůz připravený.

„Myslím to vážně,“ dodala jsem. „Mně se tohle auto moc nehodí.“

„Jak to?“

„Koupila jsem ho z náhlého popudu a od té doby toho lituju. Má servisní knížku a fungl nové pneumatiky. A fakt není kradený! Jsem právoplatná majitelka.“

„Kolik?“

„Dala jsem za něj pět tisíc a ochotně ho přenechám za stejnou cenu.“

V tu chvíli se na mě zadíval a oba jsme zůstali stát; rozhovor se chýlil ke konci. „Myslíte to vážně?“

„Řekněme, že se tomu nebráním.“ Sáhla jsem do kapsy kabelky a vylovila vizitku. Zezadu jsem připsala telefonní číslo domů a podala mu ji.

Přelétl vizitku očima. „Hm, tak jo. Zní to dobře. Nemám teď zrovna dost peněz, ale brzy se mi možná sejdou.“

„Já zas budu muset sehnat něco místo toho. Auto potřebuju, jinak se v práci nehnu.“

„Tak si to promyslete a já udělám to samý. Kamarád mi dluží a dušuje se, že už brzy zaplatí.“

„Jmenujete se nějak?“

„Drew Unser. Správně Andrew, ale Drew je jednodušší.“

„Já jsem Kinsey.“

„Já vím.“ Zamával vizitkou. „Přečetl jsem si to.“

„Tak se mějte dobře.“ Došla jsem k autu, a než jsem sedla za volant, zamávala jsem mu. Ještě jsem ho viděla vyjždět z parkoviště a odbočovat vlevo, zatímco já se dala doprava.

Vrátila jsem se do kanceláře a strávila uspokojivou půlhodinku datlováním výsledné zprávy na stroji značky Smith–Corona. Zakázka, kterou jsem právě uzavírala, spočívala v ověřování oprávněnosti nároku u pracovního úrazu pro pojišťovnu Fidelity, která mi léta poskytovala kancelář. Jelikož jsme se – já a Fidelity – rozešly ve zlém, snažila jsem se teď všemožně získat zpět jejich přízeň, což nebylo zhora nemožné, jelikož šéf, který mě vyrazil, sám taky dostal padáka. To přineslo vítaný zvrat a zpráva o tom mi na několik dní zvedla náladu. Poslední zakázka mě uspokojila nejen kvůli tučnému šeku. Podle zákona každý zaměstnavatel zodpovídá za zdraví a bezpečnost zaměstnanců při práci a v případě pracovního úrazu zahájí pojišťovna vyšetřování. Ne všechny soukromé pojišťovny uzavírají pojistky na odškodnění zaměstnanců, protože to vyžaduje majetkovou a úrazovou licenci. V tomhle případě byl dotyčný zraněný manželem jedné vedoucí pracovnice pojišťovny Fidelity, proto mě tím ostatně pověřili. Jelikož jsem od přírody nedůvěřivá, nemohla jsem se ubránit podezření, že pán na popud manželky simuluje, protože ona dobře ví, jak z téhle krávy vydojit co nejvíc. Ukázalo se, že mužovu neschopnost lze doložit, a zaměstnavatel byl povinen vyplatit nárokovanou podporu. Jsem sice cynická, ale vážně mě těší, když se dvě strany dohodnou k oboustranné spokojenosti, ačkoli jejich vztah mohl skončit nepřátelstvím.

Když jsem zprávu dopsala, dvakrát jsem ji ofotila na nově pořízené bazarové kopírce, kopie založila do kartotéky, originál zalepila do obálky s adresou pojišťovny Fidelity a obálku cestou domů hodila do schránky. A měla jsem padla. Jelikož se mých služeb nedožadoval další klient, řekla jsem si, že si za odměnu dopřeju menší prázdniny. Mám ovšem příliš hluboko do kapsy, než abych si mohla někam vyjet – ačkoli nevím, kam bych jela. Když nepracuji, pak zpravidla nejím; bankovní účet jsem však na rozdíl od ledničky měla plný, rozhodně natolik, aby to pokrylo náklady na živobytí na tři měsíce. S radostí jsem hleděla kupředu a představovala si, jak si budu dělat, co chci...

Po příjezdu k pláži jsem se napojila na Cabana Boulevard, co vede podél Pacifiku. Předěšlého dne se snesla mlha a mrholilo; obloha zůstala zatažená s příslibem dalšího mžení. V tuhle roční dobu padne za měsíc nula celá nula milimetrů srážek, přesto podobné rádobý dešťiky bývají předzvěstí tropické bouře, která nás svlaží již vydatně. Dny ve znamení mlhy a mžení v Santa Terese provázejí změnu ročních období, kdy si léto podává ruku s podzimem.

O kilometr a půl dál jsem na křižovatce Milagro s Cabana Boulevardem odbočila na veřejné parkoviště a našla volné místo přímo před hotelem Santa

Teresa Inn. Říkala jsem si, že když už tam jsem, zkusím vyhmátnout někoho, kdo by mohl znát muže v márnici. Okolí jsem znala víc než dobře, protože tudy každé ráno běhám. Pomalu se schylovalo k večeru a po pláži se loudalo jen pár bloudivců, co si vyrazili na procházku, turistů na šlapacích kárkách a kluků kličkujících na skateboardech.

Bezdomovci, které vídám brzy ráno, se touhle dobou často choulí pod vrstvami dek, schovaní před větrem za nákupními vozíky přetékajícími harampádím. Touhy hromadit majetek nás zjevně nezavíjí ani kočovný způsob života. Bez ohledu na společenské postavení nás uklidňuje mít u sebe *svoje věci* – důvěrně známá osnova a útek našeho života. Můj polštář, moje peřina, moje malé místo na zemi. Bezdomovci nejsou svými věcmi posedlí o nic méně. Jejich majetek má jen úspornější balení a snáz se přepravuje z místa na místo.

Slunce pomalu klesalo k obzoru a vzduch se s každou minutou ochlazoval. Pohled mi zabloudil k trojici hovicí si v hnízdě spacáků pod hloučkem palem. Dívala jsem se, jak si podávají cigaretu a jak mezi nimi koluje plechovka od limonády, pravděpodobně zbařená původního obsahu a znovu naplněná vysokooktanovou náhražkou. Kromě toho, že se nesmí nocovat na veřejných prostranstvích, městská vyhláška zakazuje i požívání alkoholu. Očividně existuje jen málo věcí, které mohou bezdomovci dělat bez rizika zatčení.

Vypátrat místo, kde se našlo tělo „pana Bezejmenného“, nedalo téměř žádnou práci. Hned pod záhonem kosmatců postavil kdosi kamenného skřítky, čili věž asi ze šesti kamenů naskládaných na sebe tak, aby měly těžiště v ose a nezřítily se. Působilo to křehce, a přesto stabilně. Věděla jsem, že předešlého dne tam ještě skřítek nestál, protože bych si ho jistě všimla. U paty měl hlouček různých sklenic s kyticemi lučního kvítí či vzácných okrasných druhů ze soukromých zahrad v okolí. Totiž – jediná možnost, jak se při běhání zabavit, je koukat, co kde lítá, popřípadě co komu roste na zahradě.

Zaměřila jsem pozornost na trojici pobudů; dva na mě upírali obličej bez výrazu. Nepůsobili hrozivě, ale přece jen jsem žena podprůměrných parametrů – metr šedesát osm, necelých padesát čtyři kilo –, a třeba se umím bránit, naučila jsem se držet si skupinky podobných zoufalců od těla. Pobudové bloumající bezcílně životem bývají nevyzpytatelní, zvláště když se napijí. Sama jsem zastánkyně zákona a pořádku, potrpím si na kázeň a na tradici. Dává mi to jistotu. Anarchie vyděděnců působí znepokojivě. V tomto případě však opatrnost ustoupila touze po vědění.

Důkladně jsem trojlístek prohlédla a zapsala si ho do paměti. První pobuda

seděl a opíral se o palmu – kluk s dredy na hlavě, něco málo přes dvacet. Tváře ztmavlé strništěm rašících vousů dávaly tušit, že se nejspíš holil někdy v posledních dvou týdnech. Věčko jeho trička odhalovalo nahý hrudník a při pohledu na krátké rukávy a holé paže jsem se opravdu otrásla. Na kratašy byla už vážně zima. Jediné, co ho mohlo hřát, byly tlusté vlněné ponožky a trekové boty. Měl hezké nohy, ale tím to končilo.

Druhý maník byl černoch s šedivým afrem prozářeným tu a tam ojedinělým bílým vlasem. Měl pečlivě zastřížený knír a plnovous, na nose brýle s drátěnými obroučkami. Mohlo mu být přes sedmdesát, na sobě měl bleďemodrou košili a přes ni kabátek se vzorem rybí kost a roztrepenými manžetami. Třetí seděl s překříženými nohama v trávě, otočený zády ke mně, kulatá ramena volně svěšená jako Buddha. Na sobě měl bundu z imitace kůže roztrženou v podpaží, na hlavě černou pletenou čepici naraženou hluboko do čela.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem, „nerada ruším, ale neznal některý z vás náhodou toho pána, co ho našli dnes ráno mrtvého ve spacáku?“

Sotva jsem ukázala rukou směrem k pláži, došlo mi, že detail se spacákem je zcela podružný. Kolik asi mrtvých pánů tady za posledních čtyřia dvacet hodin našli, ha?

Buddha se obrátil, sjel mě pohledem a já si uvědomila svůj omyl. Byla to žena a ucedila: „A co je vám po tom?“

„Promiňte. Měla jsem se představit. Kinsey Millhoneová. A vaše jméno?“

Zase se odvrátila a zamumlala při tom slovo, co jsem dík vlastní upřímné zálibě ve sprosté mluvě snadno rozpoznala. Nelíbí se mi, když mluvím jako dlaždič, ale to víte, nikdo nejsme dokonalý. Slova se ujal mladík s dredy. Ve snaze nastolit přátelštější atmosféru, aniž se mi podíval do očí, zamumlal: „Říkáme jí Škeble. Tohle je Dandy a já jsem Felix.“

„Těší mě,“ já na to.

Natáhla jsem ruku na znamení dobré vůle a důvěry. Následovala chvilka rozpačitého ticha, až se nakonec Felix dovtípil. S plachým úsměvem mi podal pravici, pohled upřený do trávy. Všimla jsem si drátěných rovnátek v jeho ústech. Že by dneska hradil stát v rámci sociální podpory i nápravu křivého chrupu? Těžko! Ale možná Felixovi rovnátka nasadili ve čtrnácti a on utekl z domova dřív, než mu je zubař zase stačil sundat. Zuby měl podle mě rovné, navíc jsem pochybovala, že je moudré nosit rovnátka celý život.

Dandy, starší z dvojice mužů, se zvedl a mírným hlasem promluvil:

„Nemějte to Škebli za zlý. Blíží se čas večere a ona je diabetička. Občas kvůli tomu bejvá nerudná. Proč se zajímáte o našeho přítele?“

„Našli mu v kapse lísteček s mým jménem a telefonním číslem. Koroner mě poprosil, ať ho přijdu identifikovat, jenže já ho v životě neviděla. Víte, že umřel?“

Škeble si odfrkla. „Vypadáme jako blbci? Je snad jasný, že víme, že umřel. Proč by se tu jinak motalo tolik policajtů a sanitka? Ležel ve spacáku bez hnutí ještě hodinu a půl po východu slunce. A to vám povídám, že jakmile se rozední, koukáte se pěkně rychle pakovat, aby vás nesebrali za potulku.“ Dolní zuby měla skoro černé a mezi nimi široké mezery, jako by jí každý druhý vytrhli.

„Můžete mi povědět jeho jméno?“

Změřila si mě od hlavy k patě ve snaze odhadnout, kolik by ze mě mohlo vypadnout. „Jak moc si to ceníte?“

„Ale no tak, Škeble,“ vložil se do řeči Dandy. „Proč paní prostě neodpovíš? Slušně se zeptala a podívej se na sebe!“

„Můžeš laskavě sklapanout? Vyřídím to sama, když tobě je to jedno.“

„Umřel. Ona chce vědět, kdo byl. Není důvod se hned ježít.“

„Ptala jsem se, co je jí po tom, a neodpověděla. Tak proč bych měla já odpovídat jí?“

„O nic nejde,“ prohlásila jsem. „Úřad koronera chce jenom kontaktovat jeho nejbližší, aby se mohlo rozhodnout, co s ním dál. Mně osobně se tedy přičí představa, že ho jen tak zahrnou hlínou do bezejmenného hrobu.“

„To je snad fuk, ne? Dokud nás to nic nestojí...“

Její neochota mi pomalu začínala lízt na nervy, ale zdráhala jsem se uplatnit znalosti z kurzu „zážitkové terapie“. O další zážitky se Škeblí jsem jaksi nestála. „Proč vám na tom tak záleží?“ pokračovala. „Jste ze sociálky, že jo? Ale možná pracujete ve Svatej Terce nebo ve fakultní nemocnici, co?“

Obdivuhodně jsem se ovládla. Nic mě nevytočí tak jako zbytečná hádavost – ať zaviněná hladem, nebo bezdůvodná.

„Jsem soukromá vyšetřovatelka. Váš kamarád si mě nejspíš musel najít v seznamu. Napadlo mě, že měl třeba nějaký potíže a potřeboval pomoc.“

„My všichni potřebujeme pomoc,“ odsekla Škeble. Natáhla ruku k Dandy. „Pomoz mi vstát.“

Pomohl jí na nohy. Sledovala jsem, jak si opraňuje neexistující smetí ze zadku.

„Rádi jsme vás poznali,“ prohlásil Dandy.

Kluk s dredy pochopil narážku a típnul cigáro. Postavil se, obrátil do sebe poslední hlt z plechovky a rozdrtil ji podrážkou. Kdybych tam nestála

a nedívala se na něj, nejspíš by ji nechal ležet v trávě, takhle ji sebral a hodil do báglu jako hodný skautík. Pak vzal spacák, ledabyle ho zmuchlal a přivázal provazem k batohu.

Naše přátelské povídání se zjevně chýlilo ke konci. „Nevíte třeba, odkud byl?“ zeptala jsem se ještě.

Žádná odpověď.

„Co takhle aspoň nějakou nápovědu?“

Ozval se kluk s dredy: „Terrence.“

Škeble sykla, aby byl zticha.

„A to je jako kde?“ tápala jsem.

Felix se zadíval za mě. „Nikde. Je to jeho křestní jméno.“

„Aha. Terrence. Dík za info. A co takhle ještě příjmení?“

„Hele, to už stačilo! Nemusíme vám říkat vůbec nic,“ ucedila Škeble.

Měla jsem sto chutí ji uškrtnit, ale Dandy to zachránil.

„Máte vizitku?“ zeptal se. „Netvrdím, že se s vámi spojíme, ale kdyby náhodou...“

„Samozřejmě.“

Sáhla jsem do tašky a podala mu navštívenku. „Skoro každý ráno sem chodím běhat. Zhruba ve čtvrt na sedm mě můžete odchytnit na cyklostezce.“

Podíval se na vizitku. „Co je to za jméno – Kinsey?“

„Tak se jmenovala moje matka za svobodna.“

Zvedl ke mně oči. „Náhodou nějaký přebytečný cigára byste neměla?“

„To ne,“ poplácala jsem se po kapse, jako že je definitivně prázdná. Už už jsem chtěla dodat, že nemám ani přebytečný drobný, ale nechtěla jsem se ho dotknout vzhledem k tomu, že se neptal. Škeble nás už nesledovala, protože pracně roztlačovala směrem k cyklostezce nákupní vozík, jemuž se mírně bořila do trávy kolečka.

Když bylo jasné, že trojice skutečně odchází, prohlásila jsem: „Vážím si vaší pomoci. Kdybyste si vzpomněli na cokoli, dejte vědět.“

„Znáte tu malou samošku tady za rohem?“ zeptal se Dandy.

„Jasně.“

„Tak když tam koupíte pár krabiček cigaret, možná to Škebli spraví náladu a bude krapet sdílnější.“

„Ať mi políbí prdel,“ zavrčela Škeble.

„Děkuju vám, lidi. Byla s váma fakt legrace,“ houkla jsem ještě na rozloučenou.

2

Vrátila jsem se ve vlastních stopách a závěrem to stočila přes Bay na Albanil Street. Zaparkovala jsem dva vchody od domu a zakrátko už se za mnou s vrznutím zavřela branka. Prošla jsem přes zahradu a kolem hlavního domu dál na dlážděnou terasu. Doma jsem hodila tašku na barovou stoličku v kuchyni.

Můj byteček býval kdysi dvoumístná garáž, kterou můj osmaosmdesátiletý domácí Henry Pitts šikovně přestavěl – a zrovinka v době, kdy jsem hledala dostupné bydlení poblíž pláže. Obcházela jsem pěšky dům od domu a vyhlížela ceduli „K PRONÁJMU“, ale jeho inzerát jsem nakonec našla na vývěsce v místní prádelně. Sešli jsme se, slovo dalo slovo a já přistoupila na tříměsíční zkušební lhůtu.

Od samého začátku jsem Henryho nesmírně obdivovala – je vysoký a štíhlý, má průzračné modré oči, husté bílé vlasy a šibalský úsměv. Ukázalo se, že se k sobě báječně hodíme – samozřejmě ne jako milenci, ale jako přátelé, dvě spřízněné duše. Často kvůli práci cestuju, a když už jsem doma, bývám spíš zalezlá. I Henry si vystačí sám, cení si vlastní nezávislosti. Já jsem spořádaná a tichá, on je spořádaný a družný. Potrpí si však na staré dobré způsoby, takže si hledí svého, jen tu a tam mě v dobrém sprdne. Před odchodem do důchodu byl pekařem a vyloženě uvítal, že teď má při ruce někoho, kdo ocení jeho čerstvé skořicové rohlíčky anebo báječné brownies s kousky čokolády. Postupně jsme se naučili zajít párkrát týdně do malé hospůdky v sousedství, a krom toho mě Henry občas překvapí spontánním pozváním na oběd – to když udělá dušené hovězí nebo hrnec zeleninové polévky.

V podnájmu u něj jsem začala bydlet ve dvaatřiceti; jemu bylo dvaosmdesát, což jsem považovala za zanedbatelný věkový rozdíl. Co znamená padesát let mezi přáteli? K dnešnímu dni u něho bydlím už sedmým rokem

a nedovedu si představit, že bych žila jinde. Jediná menší kolize nastala při nešťastném výbuchu bomby, který mi utrhl střechu. Henry se dokonale vžil do role stavitele a můj domeček vlastnoručně přebudoval, jako by celý život nedělal nic jiného. Interiér stylizoval jako lodní kajutu, včetně kulatého okýnka v předních dveřích.

Jelikož se večer ochlazuje, byla jsem ráda, že jsem doma. Mám to tam malé, ale útulné – spousta vestavěných skříněk a výklenků skýtá víc úložného prostoru, než byste čekali. Přízemí má na šířku sice jen čtyři a půl metru, ale zahrnuje obývací, pracovní kout, „lodní“ kuchyni a koupelnu. Po točitém schodišti se chodí do patra, kde mám letiště umístěné pod střešním oknem a druhou koupelnu vybavenou dokonce vanou, z níž je výhled na koruny stromů.

Z moderních kuchyňských spotřebičů disponuji pouze pračkou se sušičkou, mikrovlnnou troubou a příručním vysavačem (na dva čtvereční metry bavlněného koberce). Moc často nevařím, pokud za vaření nepovažujete ohřátí rajské polévky z konzervy. Kdo neholduje vaření, má tu výhodu, že se mu ve dřezu nevrší špinavé nádoby, tudíž považuje za bezpředmětné pořízení myčky. Po snídani zkrátka jen opláchnu misku od cereálií, lžičku, sklenici od džusu a hrnek od kafe a nechám je stát na odkapávači. Obědvám zpravidla v restauracích, tedy pominu-li žvýkání sendviče, chroupání jablka či sušenek za pracovním stolem v kanceláři. Když už výjimečně večerím doma, obvykle si připravím jeden ze svých oblíbených sendvičů a naservíruju si ho na přehnutý ubrousek, co pak vyhodím do koše. A to je další důvod, proč zůstat svobodná. Můžu si dělat, co chci, a nikdo si nestěžuje.

Konkrétně tenhle večer měl Henry plné ruce práce, protože se uvolil vařit na večírku Mozy Lowensteinové z naší ulice. Normálně by padla volba na Rosiinu hospůdku, ale Rosie měla tento týden zavřeno, protože s Williamem den předtím odletěli do Flintu v Michiganu postarat se o Williamovu a Henryho sestru Nell; podstoupila už druhou operaci kyčle, co si zlomila loni na jaře, a právě ji propouštěli z rehabilitace. Rosie s Williamem u ní chtěli zůstat do příštího pátku, aby jí pomáhali. William je Henryho o rok starší bratr. Jejich sestra Nell je v devětadevadesáti z celé „přízrné“ nejstarší, po ní následuje šestadevadesátiletý Lewis a jednadevadesátiletý Charlie.

Rosie navíc naplánovala nechat v době nepřítomnosti restauraci vykouřit. Musela proto vyklidit kuchyň, lokál i spížírny, a kvůli tomu měl teď Henry pokoj pro hosty až po strop plný potravin. Neptala jsem se, jaký důvod se skrývá za tak důkladnou očistou. Rosiiny d'ábelské maďarské speciality obsa-

hují záhadné orgány zabitých zvířat, nadrobno nasekané a plovoucí v hustých omáčkách se znepokojivými černými „dubkami“. Na myši, brouky a šváby jsem raději nemyslela.

Očekávala jsem, že mě Henry každým dnem přijde zpravit o rodinné situaci. Pro tuto chvíli jsem se však zakutala ve své noře, což pro člověka mého občas nevrlého ražení představuje vítaný stav věcí. Hodila jsem na sebe mikinu a tepláky, udělala si luxusní sendvič s vejcem natvrdo, nalila si sklínku char-donnay, uvelebila se na gauči a četla detektivku, dokud jsem si nešla lehnout.

Druhý den, tedy v sobotu, jsem bloumala po pláži v naději, že potkám své kamarády bezdomovce. Nehodlala jsem z toho udělat životní poslání... ostatně lidé z Úřadu koronera měli mnohem větší šanci zjistit, co byl zač Terrence Příjmení-neznámé. Jenže když už jsem den předtím zjistila jeho křestní jméno, dílčí úspěch mě hnal dál. Nezanedbatelnou motivační hodnotu měla i tvrdošijnost Škeble. Kdyby ta ženská byla chytřejší – nebo aspoň přemýšlela –, došlo by jí, že její vzpurnou neochotu si vyložím spíš jako výzvu než jako urážku.

Uvažovala jsem i o koupi cigaret, v níž Dandy spatřoval možnost, jak v souvislosti s Terrencem prolomit ledy. Váhala jsem však, nakolik je etické zásobovat trojici tabákovými výrobky. S přihlédnutím k nejnovějším vědeckým poznatkům si dovoluji tvrdit, že kouření je velmi nezdravé, a rozhodně je nemíním podporovat u lidí, kteří ani nemají na cigarety. Na druhou stranu měla Škeble trochu pravdu, když se podivovala, co je mi vlastně po tom...

Vykašlala jsem se na zásady, a tím pádem skončila u nelehké otázky, jaké cigarety vlastně koupit. Nedokázala jsem vůbec říct, jestli jsou lepší cigarety s filtrem nebo bez filtru, mentolové nebo nementolové, a tak jsem se vydala na milost a nemilost prodavači; mimochodem, vypadal na čtrnáct, rozhodně moc mladě na to, aby si cigarety kupoval, natož mi nějak doporučoval.

„Prosím vás, potřebuju poradit,“ povídám. „Jaké nejlevnější cigarety máte?“

Otočil se, sáhl pro balíček s nápisem Carltone's a položil ho přede mě.

„Tyhle kouřej bezdomovci?“

Beze změny výrazu tváře sáhl pod pult a vylovil nicneříkající krabičku cigaret zcela neznámé značky.

„Potřebovala bych ještě dvě.“ Rozhodla jsem se koupit každému jedny, aby se nikdo z trojice necítil dotčený.

Položil na pult dvě další krabičky.

„Co stojí?“

„Dolar devět centů.“

„To ujde,“ zamumlala jsem. Ježto nekouřím, nevěděla jsem, co čekat.

„Za jedny.“

„Za jedny? Děláte si srandu?“

Nedělal. Vyplázla jsem tři dolary plus drobné a hodila cigára do tašky. Přišlo mi to jako hodně peněz, ale třeba se to dá odečíst z daní.

Cestou zpátky po Cabana Boulevardu jsem už trojici nezahlídla.

V neděli jsem podnikla další výpravu na pláž, přičemž můj zářivě modrý mustang přilákal obvyklé množství zvědavých pohledů. Jestli se mi kamarádi bezdomovci chtěli vyhnout, hodně jsem jim to usnadňovala. Jela jsem tak pomalu, že na mě ostatní řidiči troubili. Minula jsem zábavní park a vjela do dlouhé zatáčky, lemuující zátoku s ptačí rezervací. Věděla jsem, že někde tam poblíž zastřelili Petea Wolinského, ale připadalo mi zvrácené zastavovat a začít pátrat po místě činu.

Na malém parkovišti jsem se proto otočila a vrátila se podél vody zpátky. Cestou jsem se rozhlížela na obě strany. Očividně to nikam nevedlo, a tak jsem se uchýlila k plánu B. Na Milagro Street jsem odbočila vpravo a dojela k azylovému domu pro bezdomovce. Jmenuje se Přístav naděje a stojí přesně uprostřed mezi dvěma křižovatkami. V popředí se rozkládá malé parkoviště, dům se schovává poněkud vzadu. Parkoviště čítalo osm parkovacích míst, všechna obsazená. Vstupní dveře chránila železná roleta opatřená visacím zámkem – zatažená! Do okna v průčelí kdosi vyvěsil cedulku, na níž stálo SKUPINOVÁ TERAPIE ANONYMNÍCH NARKOMANŮ V PONDĚLÍ OD 14.00 HODIN.

Anonymní narkomani se možná o víkendech nescházeli, útulek měl však otevřeno. Koušek jsem se vrátila a podívala se na obě strany. Napravo vedle budovy se projít nedalo kvůli mřížovému plotu, vlevo odbočovala ulička, za níž jsem viděla benzinku. Vydala jsem se tedy uličkou. Hned za rohem mě přivítala zděná brána, již se vcházelo do dvora, kde stála skupinka kouřících mužů a žen. Zahradní údržbě se mnoho času nevěnovalo: dvě palmy, pár keříků a sem tam trs trávy. Pískem naplněné plechovky plnily dvojí účel – odhazovaly se do nich nedopalky a skořápky od buráků. Třebaže jsem se tam necítila úplně jako doma, v roláku, džínách a vysokých botách jsem zapadla.

V bráně stála kovová skládací židle, ale můj příchod zjevně nikomu neva-
dil a cestou od brány k zadnímu východu, jehož dveře byly dokořán, si mě
nikdo nevšiml. Vstoupila jsem dovnitř, zvědavá, kdy se mě někdo zeptá,
proč tam okouním. Jelikož tolik ctím pravidla a zákony, žiji ve světě smyšle-
ných nařízení a zákazů. Největší radost mi udělá, když někde vyvěsí ceduli
s nápisem NEPLIVEJTE NA ZEM, NEMOČTE NA VEŘEJNOSTI,
NEVSTUPUJTE NA TRÁVNÍK. Možná neuposlechnu, ale aspoň to vím.

Aby bylo jasno! Těžký život bezdomovců si nijak neidealizuju ani mě
nedojímá, jelikož to zcela postrádá důvod. Dívám se na ty nešťastníky tak,
že holt skončili na ulici proto, že se jim život nečekaně vymkl z ruky nebo se
pro to vysloveně narodili a neměli lepší možnost. Někteří jsou potřební, ně-
kteří nepotřební, jiní jsou pošuci, další mají rádi svobodu a sem tam někdo
utekl z ústavu, kde by mu nejspíš bylo líp. Mnozí z toho nevybřednou do
konce života a ne vždy se pro život na ulici dobrovolně rozhodli. Alkoholici,
fetáci, ztroskotanci, negramotní ubožáci, lidé bez cíle, bez kvalifikace či
jiných předpokladů zdárné obživy, ti všichni klesli až na dno a nedokážou se
vyhrabat ven z díry, kam spadli. Jestli na to existuje lék, já ho neznám. Zatím
jsem jen vypožorovala, že ten problém zpravidla nemá řešení, a když už, pak
zachovává *status quo*.

Vstoupila jsem do rozlehlé místnosti zařízené různými pohovkami a kře-
sítky, v mnoha případech obsazenými. Lidé courali ven a dovnitř. Vpravo
seděl na otočné židli za stolem pohledný šedesátník. Předě mnou stála žena
a čekala, až přijde na řadu, takže jsme vlastně tvořily frontu. Vytáhla ze zadní
kapsy džín průkazku zatavenou do fólie. Trochu ji při tom natočila ke mně,
a tak jsem si všimla, že na ní má jméno, evidenční číslo a fotografii.

Položila kartičku na stůl před muže. „Nazdar, Kene. Hele, nepřišla mi
pošta?“

Naklonila se přes stůl. Na polici stála keramická dóza plná ještě zabalovaných
kartáčků na zuby. „Můžu si jeden vzít?“

Ken místo odpovědi zvedl dózu a počkal, až si nějaký vybere a uklidí si ho
do ledvinky. „Slyšel jsem, že jste byla nemocná? Už je to lepší?“ zeptal se
vládně.

Ženština protáhla obličej. „Nechali si mě dva dny v nemocnici. Našli mi
ledvinovej kámen – mrňavej jak zrnko písku, ale málem jsem vyvrhla střeva
a kvíčela jsem jak podsvinče. Doktor na pohotovosti myslel, že to hraju, aby
mi předepsal vicodin, což mě teda vážně nasralo. Udělala jsem mu tam pěkněj

virvál, dokud nepřišel jinej doktor a nepodepsal doporučení k hospitalizaci. Nakonec mi píchli demerol, ale u toho už ten první debil nebyl.“

„Ale teď už je vám líp?“

„Líp mi bude, jestli mi přišla podpora. Mám všeho všudy dva dolary.“

Vzal si od ní průkazku, otočil se zády a odjel i se židlí ke kartotéční skřínce. Odložil na ni kartičku a začal listovat složkami. Po chvílce zvedl hlavu: „Tak bohužel. Dneska to tady ještě nemáme.“

„Nemůžete se podívat do toho vašeho koše? Třeba to přišlo ve velkém obálce s dalšíma mejma papírama. Prej to posílali už v úterý, takže by to tu mělo bejt.“

Sklonil se nad bílý plastový koš plný poštovních zásilek narovnaných v řadě za sebou, jednu po druhé prošel a zkontroloval adresy.

„Je mi líto.“ Znovu se otočil čelem k nám a vrátil jí průkazku. „Mluvila jste s Lucy? Ptala se tu totiž po vás.“

„Naposled jsme se viděly v úterý. Co mi chtěla?“

„Nemám tušení. Zkuste se podívat na nástěnku, jestli vám nenechala vzkaz.“

Odlepila se od jeho stolu a zmizela za rohem na vzdálenějším konci chodby, kde nejspíš visela nástěnka.

Ken obrátil pozornost ke mně. „Co pro vás můžu udělat?“

Chvilku jsem zvažovala, že si vymyslím nějakou báchorku, ale nezdálo se mi to. „Ráda bych se dozvěděla něco o chlapíkovi jménem Terrence. Neznám bohužel jeho příjmení, ale doufala jsem, že Terrence třeba bude stačit. Před pár dny zemřel.“

„Nesmíme poskytovat informace o klientech. Možná by vám pomohl sociální pracovník, ale ten tu zrovna dneska není.“

„A co Dandy nebo Škeble?“

Dál se tvářil neutrálně, jako by i potvrzení existence klienta znamenalo porušení pravidel. „Nemůžu sloužit. Ale kdykoli přijďte a zkuste se tu poptat.“

„Vážně?“ vyhrkla jsem překvapeně. „A to nevdá?“

„Nejsme soukromý klub. Může sem přijít každý,“ prohlásil.

„Díky.“

Vplula jsem do společenské místnosti, dost prostorné na to, aby pojmla pětadvacet lidí a pořád nebylo narváno. V rohu stála televize, ale obrazovka temně mlčela. Knihovna působila kdovíproč osaměle, na policích zaprášené letité encyklopedie. Gauč zrekviroval nějaký chlápek a dával si na něm šlofíka, přikrytý bundou. Tu a tam se lidé bavili, ale jinak toho moc nedělali.

Výjimku představovaly dvě ženy sedící na koženkové lavici a věnující se pletení. Jedna řádek po řádku párala růžový svetrík, který se jí pod rukama měnil v krabatou růžovou houni. Druhá se potýkala s jehlicemi velikosti devatenáct a klubkem tlusté zelené vlny. Nedalo se poznat, co přesně štrikuje, rozhodně však něco boulatého s nepravidelnými okraji a dírami od uteklých ok. Osobně dávno nepletu, ale kdysi jsem pletla. Táž tetička, co mě nutila pamatovat si světové řeky podle délky toku (Nil, Amazonka, Jang-c'-ťiang, Mississippi, Jenisej, Žlutá řeka atd.), mě naučila i plést a háčkovat; ne snad pro zábavu, ale aby ve mně vypěstovala trpělivost. A to prosím pěkně v šesti letech, kdy žádné dítě neposedí v klidu víc jak minutu!

Ale zpátky k věci. Po Škebli, Dandym a Felixovi nikde ani památky, a že jsem se dívala vážně důkladně. Mrtvý už neobživne, takže jestli potřeboval mou pomoc, přišla jsem doslova s křížkem po funuse. Ráno jsem proto ze všeho nejdřív plánovala zavolat Aaronu Blumbergovi a tlumočit mu to málo, co jsem zjistila. Měl totiž větší šanci podle křestního jména a popisu zjistit, jestli Terrence v poslední době vyhledal lékaře – a doktor mohl zase doplnit další mezery. *Chlápek jménem Terrence s kulhavou nohou* sice mohl být kdokoli, ale rozhodně šlo o vykročení správným směrem. Tím se má účast chýlila ke konci...

3

V pondělí jsem třikrát neúspěšně zkusila vytočit číslo na Aarona Blumberga do Úřadu koronera. Nechala jsem mu pokaždé vzkaz na záznamníku, ať se ozve. Sice jsem mohla rovnou vyklopit, co jsem zjistila, jenže mě lákala představa, že mě pochválí za neskonalý důvtip. Většinu dne jsem se proto poflakovala po kanceláři, podivně roztěkaná a nesvá. Zapíchla jsem to dřív a domů dorazila už ve čtvrt na pět namísto v celou. Když jsem hledala místo na zaparkování, dvakrát jsem projela kolem Rosiiny hospůdky a všimla si, že dům pokrývají obrovské plachty, a protože byly červeně, bíle a tyrkysově pruhované, vypadal jako cirkusový stan. Zaparkovala jsem za rohem na Bay Street, na jediném volném místě, které se nabízelo, a i to bylo polegalní.

Na zahradě jsem potkala Henryho v kratasech, zabraného do práce. Byl naboso a vedle na stezičce ležely jeho pantofle. Obličej měl umazaný od hlíny, bílé vlasy spleené potem, lýtka potřísněná blátem, nos i tváře červené od podzimního sluníčka. Zjevně už pár hodin provzdušňoval trávník s úmyslem oživit ho novým travním semenem. Některá místa očividně přejel vertikulátorem a pak zpevnil válcem zapůjčeným z místní půjčovny nářadí. Opo-
dál se vršila hromádka staré trávy, o zeď se opírala lopata.

Henry si nedávno pořídil zahradnický stolek, stojící nyní u garáže. Pracovní desku chránil pozinkovaný plech, dva šuplíky pod ní sloužily k ukládání pracovních rukavic a drobného zahradnického náčiní. Na polici pod nimi stály konve a velký pytel rašeliny. Vedle stolku viselo na stěně větší nářadí – zahradní hrábě s dřevěnou násadou, lopaty, motyčky a zahradní nůžky různých velikostí. Obrysy kopírující tvar jednotlivých kusů nářadí zaručovaly, že vždy skončí uklizené na svém místě.

V rámci podzimní zahradní údržby Henry rovněž přesazoval měsíčky z plastových květináčů do hliněných. Řadu nádob osazených zlatooranžo-

vými půvabnými léčivkami již vyrovnal na mé skromné zápraží, což mě okamžitě rozradostnilo.

„Docela ses činil,“ poznamenala jsem.

„Připravuju se na zimní spánek. Brzy se bude měnit čas a pak už bude touhle dobou tma. A co ty? Na čem teď děláš?“

„Vcelku na ničem. Pozvali mě do márnice, ať identifikuju jednoho chlápka, jenže jsem ho v životě neviděla.“

„A proč zrovna tebe?“

„Měl v kapse lísteček s mým jménem a telefonním číslem. Blumberg, vyšetřovatel z koronerova úřadu myslel, že jsme se třeba znali.“

„A co se tomu muži stalo?“

„Kdoví. Byl bezdomovec a našli ho mrtvého ve spacáku na pláži. V pátek ráno. Já se od té doby snažím vypátrat, kdo byl, ale moc jsem toho zatím nezjistila. Nemám teď žádnou zakázku, tak se aspoň zabavím. Potřebuješ pomoc?“

„Už to skoro mám, ale uvítám společnost. Neviděl jsem tě už... odkdy? Od čtvrtka?“

„Jo. Od chvíle, co odjeli William s Rosie.“ Henry odběhl uklidit náradí do garáže, já si mezitím odložila tašku na zápraží a posadila se na schody vedle pořadače, do něhož Henry tu a tam nahlížel. Otevřela jsem ten šanon a zadívala se na seznam odfajfkovaných úkolů. Henry už stačil vyprázdnit a vyčistit ptačí krmítka; sklidit letní bylinky na sušení; vytrhat ze záhonů trsy odkvetlých letniček; zasadit některé trvalky. Kromě toho také vydrhl a opláchl hadici zahradní nábytek, který se právě sušil na vzduchu, než ho na zimu uklidí do garáže.

Když se Henry vrátil, odšrouboval z hadice rozprašovací nástavec a začal ji úhledně svinovat.

„Co tam mám dál?“ zeptal se.

Odfajfkovala jsem *Smotávání hadice*. „Až budeš hotový s trávníkem, zbývá ti ještě vytřepat deky a přehozy a pak se pustíš do záhonů. Jak se vede Nell?“

„Dobře, zato z Williama je zas hrozný bolestín. Od chvíle, co se vrátil z rehabilitační kliniky, si stěžuje, že ho bere ischias.“

„Má ischias? Odkdy?“

Henry mávl rukou. „Znáš ho – je ke všemu hned náchylný, a když přijde na nemoci, nejradši by každého trumfнул. Mluvil jsem s ním v pátek a vyslechl jsem si jeho nářky do posledního příznaku. Vykládal, jak dobře udělal, když si s sebou vzal hůl; prý se mu ale i tak těžko chodí. Musel si půjčovat Nellino

chodítka, aby se vůbec dokázal pohybovat. Myslel, že ho Rosie odveze na pohotovost, ale ta měla plné ruce práce s večerí, tak ho odvezl Charlie. Dobrá zpráva – nebo špatná, záleží, jak se na to díváš – je, že mu doktor doporučil magnetickou rezonanci a William si ji nechal udělat. A prý potřebuje dobrého neurologa a požádal mě, ať ho tady k nějakému objednáám.“

„Pane jo,“ vydechla jsem. „Mají se vrátit až koncem příštího týdne. To jsem tedy zvědavá, jestli vydrží tak dlouho čekat.“

„Ještě nevíš, jak to nakonec dopadlo. Obvolal jsem neurology a dozvěděl se, že se k nim dá objednat tak nejdřív za měsíc, ale jeden – doktor Metzger – mi nabídl volný termín zítra v devět ráno, protože mu odřekl objednaný pacient. William si koupil letenku na nejbližší let a už je na cestě domů.“

„A Rosie?“

„Ta zůstane do konce týdne u Nell, jak zněla původní domluva. Vsadím se, že se Williama ráda zbaví, a stejně si nejspíš oddechla i ostatní přízeň. Plánují naučit Rosie hrát bridž – Williamovi beztak nikdy nešel. Ten přiletí v pět, což znamená, že pro něj pojedou na letiště a budu ho obskakovat. Tvrdí, že se sotva ohne, aby si zavázal tkaničky.“

„V pět ráno, jo? Protože jestli ne, tak máš půl hodiny...“

Henry zbystril. „Cože, už je tolik? To nemůže být pravda!“

„Mý hodinky ukazují půl pátý.“

Henry vyhrkl něco, co se k němu moc nehodilo. Uchichtla jsem se a nabídla mu: „Pro Williama můžu sjet já.“ Začala jsem se zvedat. „Aspoň si to tady v klidu doděláš a ještě se stihneš v rychlosti osprchovat.“

„Nechci tě nikam hnát, když jsou všude zácpy. Pojedou tak, jak jsem. Zas tak strašně nesmrdím.“ Zatřepal tričkem a se zděšením v očích k němu přičichl.

„Na letiště to trvá dvacet minut, takže žádná hrůza. Až se vrátím, můžes mi nalít skleničku chardonnay,“ navrhla jsem.

„Udělám něco lepšího. Pozvu vás na večerí do restaurace Emile's-at-the-Beach, tedy za předpokladu, že William vydrží tak dlouho sedět na židli.“

„Beru tě za slovo.“

Letiště v Santa Terese se začalo stavět začátkem čtyřicátých let a terminál zahajoval provoz se šesti odbavovacími přepážkami využívanými dvěma státními a třemi soukromými leteckými společnostmi. Miniaturní letištní budova dýchá obligátním španělským stylem – omítnutá fasáda, střecha z červených hliněných tašek a hlavní vchod utopený v záplavě buganvílií.

K letadlům se dodnes chodí pěšky a nastupuje se do nich po staromódních pojízdných schodech. Výdejna zavazadel sídlí v bočním přístavku podobném garáži.

Na parkoviště jsem zajížděla přesně minutu před pátou, právě když let číslo čtyři společnosti United Airlines zvolna roloval po ranveji k terminálu. Šlo o pravidelný spoj určený zpravidla pro dojíždění, jeden z těch rychlopřesunů, kde vám místo jídla a pití nabídnou v lepším případě žvýkačky. Letuška vám strčí pod nos ošátku, z níž si můžete vzít, ovšem ne víc než jeden balíček. Nespěchala jsem; William se vinou zdravotního stavu – vážného až smrtelného – jistě vynoří jako úplně poslední.

Prošla jsem kolem pokladen a vstoupila prosklenými dveřmi do zatravněného atria. Opřela jsem se o zídku vysokou asi po ramena a zadívala se skrz sklo v horní části na letištní plochu, kde se vzápětí objevil zřízenec tlačící invalidní vozík směrem k malému letadlu. Motory dohučely a ke dveřím letadla přijely schůdky. Zřízenec čekal a ve dveřích na vrcholku schodů se po chvíli zjevil William, hůlku zaháknutou za předloktí. Vítr prohánějící se po letištní ploše mu čechrál bílé vlasy a zvedal kabát. Hned za ním šla letuška, která ho cestou ze schodů zlehka podpírala. Sice ji přímo neplácl přes ruku, ale to gesto ho očividně popudilo, takže se jí podrážděně vyvlíkl. Jinak se na cestu hodil do gala, na sobě týž dvouřadový černý oblek, co nosí na cizí pohřby a zádušní mše. Dával si na čas. Pomalu scházel ze schodů jako dítě, které se učí chodit – než sestoupil o stupínek níž, pokaždé spočinul oběma nohama na jednom schodu. Ve dveřích se tlačili ostatní cestující snažící se zjistit, co zácpu způsobuje, ovšem William nemínil spěchat. Byl elegantní džentlmen, stejně štíhlý a pohledný jako Henry. Když vstoupil na asfalt ranveje, zůstal stát opřený o hůl, zatímco se za ním tlačili spolucestující a vrhali po něm popuzené pohledy.

Ve dveřích z letadla se objevil pilot nesoucí velkou tašku opatřenou síťovanými větracími otvory, za ním se vynořil kopilot, či snad palubní mechanik s Williamovým kufrem na kolečkách. William nejenže si vymohl, že z letadla vystoupí jako první, ale ještě k tomu potřeboval asistenci celé posádky. Nejspíš se nemohli dočkat, až ho budou mít z krku. Z kdovíjakého důvodu považoval William nadstandardní obsluhu za samozřejmost.

Z mého pohledu mu nic nebylo – rozhodně se dokázal hýbat. Přiměl pilota položit tašku na invalidní vozík, a kupodivu ho začal sám tlačit směrem k odbavovací hale. Když mě zahlédl, vytřeštil oči a chytil se rukou za

žáda, jako že ho bolí v kříži. Kopilot/palubní mechanik vytáhl teleskopické držadlo Williamova kufru a poslušně ho za sebou táhl. William a jeho podané suita se tedy blížili k terminálu a já se vrátila do haly, abych mohla starého přítele přivítat. Převzala jsem jeho ctěná zavazadla a zamumlala směrem k posádce tiché díky.

William se zastavil a plnou vahou se opřel o madla vozíku. „Počkej, jen co popadnu dech,“ vyhrkl. „Byla to náročná cesta. Třikrát jsme přistáli a přestupovali na jiné letadlo.“

Podezírala jsem ho, že chce jenom politovat, tak jsem radši trochu lítosti projevila, než mě zasype stížnostmi. „Musíš být vyčerpaný,“ zamumlala jsem.

„S tím se netrap. Jenom si potřebuju na moment vydechnout.“

„Tak proč si nesedneš do vozíku a nenecháš mě, abych tě vezla? Ušetřil by sis námahu.“

„Ale kdepak. Radši půjdu pěkně po svých... dokud můžu,“ dodal. „Ty zatím třeba skoč pro auto. Myslím, že až na parkoviště nedolezu. Trochu si odpočinu tamhle na lavičkách.“

„A co odbavení zavazadel?“

„Mám jen tohle.“

Rozhodla jsem se vzít do auta aspoň tu tašku – pak už jen naberu Williama a kufr hodíme dozadu na sedadlo. Vzala jsem tedy tašku a zvedla ji z vozíku. Byla těžší, než jsem čekala, a také se to v ní všelijak přelávalo, jako by si William přibalil bowlingovou kouli. „Fíha!“ vydechla jsem. „Co tam máš?“

Zase jsem postavila tašku na vozík a sehnula se, že se podívám dovnitř. Zasyčela na mě bílá kočka s rezavými a černými fleky na zádech, uši připlácnuté výhrůžně k hlavě. Vyjekla jsem a srdce se mi rozbušilo. Vypadala jako kočka z hororu, co vyskočí ze tmy tam, kde čekáte chlapa se sekáčkem na maso. „Co to má znamenat?“ zeptala jsem se s rukou na prsou.

„Přivez jsem kočku,“ prohlásil blahosklonně William. „Nedokázal jsem ji tam nechat. Lewis říkal, že ji utopí.“

„To mě nepřekvapuje. Taková mrzutá bestie.“

„Ne tak mrzutá, jak mohla být, kdybych nezakročil. Chtěl jsem ji mít u sebe, jenže letuška nesouhlasila. Přitom bylo jasné, že pod sedadlem přede mnou bude místo, ale nedali si to vymluvit, tak musela do zavazadlového prostoru. A vedoucí palubní posádky se do mě pustil, dokud jsem se nezmínil o právníkovi...“

„Ale kde se ta kočka vůbec vzala?“

„To je ta toulavá, co ji před pár měsíci našel Charlie. Lewis ji zaboha nechtěl v baráku, což jen dokazuje, že nemá srdce.“

„Aha,“ hlesla jsem. „Takže ta, co o ni zakopla Nell a zlomila si kyčel.“

„No, to sice jo, ale kočka za to přece nemohla. I Nell to uznala. Prý se měla líp dívat pod nohy.“

William láskyplně pohladil tašku, kočka uvnitř se začala freneticky zmítat ze strany na stranu a zavazadlo se prudce rozhoupalo. „Chce si hrát, vidíš?“ poznamenal.

Kočka začala tak zuřivě škrábat boční stěnu, že zip malinko popojel. Rychle jsem ho utáhla, ale k tašce jsem se už neodvažovala přiblížit. Nemyslela jsem si, že mě kočka může rozsápat, ale nebyla jsem si jistá, jestli to ví ona.

V žádném případě jsem nemínila nosit tašku holýma rukama k autu na parkoviště, takže jsem ji vrátila na invalidní vozík a dotlačila ho k východu. Williama jsem nechala na zmiňované lavičce, postavila mu kočku k nohám a vypravila se pro mustanga. Zaplatila jsem parkovné a dojela před odbavovací halu. William se sklonil, něco kočce pověděl a pak odskočil stejně jako já. Očividně se natolik nechal unést žertovnými kočičími kousky, že zapomněl na svou indispozici. Pojízdny kufr jsem hodila do kufru a tašku s kočkou vmáčkla na zem za sedadlo řidiče. William se posadil dopředu vedle mě a tvářil se zbědovaně.

„Jsi v pořádku?“

„Jo, je mi fajn. Na mě se neohlížej.“

Zařadila jsem jedničku a odlepila se od obrubníku. Neujela jsem ani deset metrů, když kočka srdceryvně zamňoukala, a ne a ne přestat. Její sténání připomínalo jódlování. „To dělá vždycky?“

„Kdepak. Dělal to jenom v autě cestou na letiště a v letadle, přesněji ve všech třech letadlech, co jsem s nimi letěl. Divila by ses, jak taková maličkost může cestujícím vadit. Přitom ženská, co seděla přede mnou, a ta její rozmazlená holčička ječely celou cestu, a myslíš, že si na to někdo stěžoval? Kdepak.“

„Je to kočka nebo kocour?“

„To nevím. Myslím, že se jí člověk musí podívat pod ocas, ale o to ona moc nestojí. Charlie to bude vědět. Vzal ji k veterináři.“

„A jmenuje se nějak? Joe? Sally? Podle toho by se to taky dalo poznat.“

„My jí říkali ‚čiča‘. Nell a Charlie by jí určitě nějaké jméno vymysleli, jenže když Lewis pořád vyhrožoval, že ji vyhodí, tak si k ní radši nechtěli vytvářet vztah. Ale já – zachránil jsem jí život... To ode mě byl dobrý skutek, ne?“

„Jsi pašák,“ řekla jsem. „Ale překvapuje mě, že ti to Rosie schválila. Kam tu kočku dáte?“

William s Rosie bydlí ve dvoupokojovém bytě nad restaurací. Nikdy jsem u nich nebyla, ale podle Henryho slov to tam mají mrňavé, temné a přeplněné krámy a zbytečně velkým nábytkem.

„No – ta kočka není pro mě,“ prohlásil William. „Říkal jsem si, že Henrymu přijde společník vhod.“

„A Henry o tom ví?“

„Ještě ne.“

„No nazdar!“

„Myslíš, že bude mít námitky?“

„To nejsem schopná odhadnout.“

Dál jsme jeli mlčky, tedy s výjimkou kočky, která vrčela a neúnavně se snažila rozdrápat plátěné stěny tašky, do nichž tu a tam zuřivě narážela. Pokoušela jsem se představit si Henryho reakci a tušila jsem, že bude hodně upřímná a pravděpodobně i hlučná. V životě jsem kočku neměla, ale odhadovala jsem, že je potřeba se na to vyzbrojit. Mrkla jsem na Williama: „A co kočičí záchod? Nepotřebují kočky náhodou speciální bedýnku?“

Vyvalil na mě oči. „To snad není nutné, ne? Nell ji pouštěla na zahradu.“

„No jo, ale v naší ulici je celkem provoz. Mohlo by ji srazit auto. Henry má už tak dost práce, a ještě aby uklízel z gauče kočičí hovínka!“

„Možná máš pravdu. Radši se stavíme v obchodáku. Ty tam skočíš a já mezitím pohlídám kočku.“

Myslím, že Williamovi docházela nedomyšlenost jeho plánu, protože bolesti v zádech jako by se mu opět zhoršily. Malinko vzdychl a se syknutím se nadechl.

„Nemám tě radši nejdřív vyhodit doma a pak se sem vrátit?“ Sotva jsem to navrhla, došlo mi, že William nemínil riskovat předání kočky bez morální podpory dalšího člověka. V mé nepřítomnosti by ho Henry bez váhání poslal k šípku.

„Občas mě ty záda chytanou, ale pak to zase přejde. Někdy je to jen tupá bolest, jindy dokonce jen brnění nebo pálení. Doktor, co mě ošetřoval, řekl, že to může způsobovat vyhrěznutá plotýnka nebo zúžení míšního kanálu. Jdu s tím na *vyšetření*.“

„Chudáčku,“ politovala jsem ho. Ve Williamových představách se *vyšetření* rovnalo takřka smrtelné diagnóze.

Odbočila jsem ze sto jedničky na Capillo Street a proklíčovala ulicemi k nejbližšímu obchodáku. Vřískající kočku jsme nechali v autě, zatímco William belhavě přecházel po parkovišti a vysílal mým směrem zbledované pohledy.

Zapadla jsem do obchodáku a chvílku vandrovala mezi regály, než jsem našla oddělení chovatelských potřeb. Naházela jsem do košíku nezbytné vybavení. Bedýnka na podestýlku se vybírala snadno, ale steliva měli v nabídce hned pět nebo šest druhů a já vůbec netušila, které kočkám nejlíp vyhovuje. Nakonec jsem naložila pytel s obrázkem čtyř roztomilých koťat. Dál jsem přihodila do košíku balík granulí – po krátkém rozhodování, zda kuřecí nebo s tuňákem. K tomu jsem přikoupila ještě malé konzervy; vybírala jsem je tak, že jsem si představovala, co by chutnalo mně, kdybych byla kočka – samozřejmě ne tak vzteklá. Cestou zpátky jsem mījela telefonní automat a málem zavolala Henrymu. Nejspíš by si však myslel, že si z něj střílím.

Podruhé to odpoledne jsem pracně našla v naší ulici místo na zaparkování, tentokrát tři domy od nás, a vystoupila z auta. Chopila jsem se Williamova kufru a dokonce jsem vytáhla z mezery za sedadlem kočku a vzala ji do druhé ruky. William mi otevřel branku a zdráhavě vykročil za mnou. Tašku s kočkou jsem donesla až k Henryho zadním dveřím, kde jsem ji položila na zem.

„Tu čest přenechám tobě,“ prohlásila jsem. Když jsem se podívala na Williama, hrbil se jak smuteční vrba a civěl na zem, jako by hledal zakutálený pětník.

„Zas mě vzaly ty záda,“ zaskuhral.

Henry otevřel dveře kuchyně. „Propánajána,“ vyhrkl a přiskočil k Williamovi. Každý jsme ho podepřeli z jedné strany a pomohli mu zdolat těch pár schůdků dovnitř. Se sténáním se svezl do Henryho houpacího křesla. Já se vrátila pro kufr a přitom si všimla kočičí packy prostrčené otvorem v pootevřeném zipu.

Sice jsem v životě neviděla dítě opouštějící matčino lůno, ale představuji si to dost podobně. Otvor v zipu měl sotva pár centimetrů, když se jím kočka začala soukat ven. Nejdřív jedna packa, pak hlava a krátce nato druhá bílá packa následovaná dlouhatánskou přední nohou. Kočky jsou neuvěřitelně mrštné, což se nedalo přehlédnout. Omráčeně jsem ji sledovala, jako bych se stala svědkem zázraku. „Williame, hele!“ křikla jsem, ale kočka se už mezi tím stačila osvobodit a tryskem zmizet ve křovi.

Henry zpozorněl. „Co to sakra bylo?“

William s chabým pokusem o úsměv hlesl: „Překvapení!“

4

V úterý ráno jsem se vykopala z postele v šest, vyčistila si zuby, hodila na sebe tepláky a vklouzla do běžeckých bot. Kšiltovka mě zbavila nutnosti řešit vlasy, na jedné straně připlácle a na druhé trčící. Při odchodu z domova jsem zaznamenala stopy toho, že je kočka stále nablízku – na rohožce ležely dvě ohlodané myší nožičky a dlouhý šedý ocásek. Klíč od bytu jsem si přivázala tkaničkou k botě a vyběhla mírným poklusem z vrátek s úmyslem trochu se před během rozehrát.

Z Henryho včerejšího pozvání na večeři nakonec sešlo a místo toho jsme přemlouvali kočku, ať vyleze z křoví a jde domů. Vzhledem k Williamově nemožnosti připadl úkol vlézt po čtyřech do křoví a lákat kočku na pamlsky nakonec mně a Henrymu, ovšem marně. Jakmile se setmělo, vzdali jsme to v naději, že kočka do rána přinejmenším zůstane, kde je.

Počasí slibovalo teplý den. Jak je pro Kalifornii typické, mžení a mrholení z minulého týdne vystřídaly teploty okolo pětadvaceti stupňů Celsia. Pobřeží sice halila mlha jako příkrývka z prachového peří, ale ta se měla do poledne rozplynout. Snad na důkaz toho již kousek od břehu pableskoval oceán slunečním svitem deroucím se zpoza mraků.

Uběhla jsem obligátní tři míle a zpomalila do klusu. Kamarády bezdomovce jsem nikde neviděla a v duchu jsem počítala, kolikrát mi ještě vytane na mysli otázka, kde asi jsou. Připomínala se jako vlezlá melodie, kterou jste slyšeli v rádiu a nemůžete ji vyhnat z hlavy. Ještě před týdnem jsem o mrtvém Terrencovi a jeho kumpánech nevěděla ani ň, a teď mě mrzelo, že tu nejsou. Rozhodla jsem se na ně nemyslet, jenže mě to dál žralo. V duchu jsem pořád viděla Terrence a čekala na někoho, kdo se objeví a vnese do případu světlo, přesněji konkrétní fakta. Kdovíproč jsem předpokládala, že jakmile se dozvím jeho příběh, dokážu na něj i jeho kumpány zapomenout.

Po návratu domů jsem se osprchovala, oblékla, dala si miskou cereálií a přečetla si noviny. Když jsem odcházela z bytu, po Henrym, Williamovi a kočce jako by se slehla zem. Buď Henry číču nalákal dovnitř, nebo zůstala zatvrzele zalezlá v křoví. Myši ostatky jsem nechala ležet na rohožce pro případ, že by ta potvora dostala během dne chuť na sváču. Nevěděla jsem, že máme doma myši, a teď rovnou jedna ubyla.

Cestou do kanceláře jsem na křižovatce zahlédla povědomou šourající se postavu ve vlněném kabátu se vzorem rybí kost. Dotyčný přecházel přes ulici. Podíval se na jednu, pak na druhou stranu, načež upřel pohled na chodník, vyhoupl se na obrubník a zamířil týmž směrem jako já. Zpomalila jsem a pořádně si ho prohlédla. Osud se mnou očividně ještě neskončil, protože skutečně šlo o Dandyho v pytlovitých černých kalhotách a jasně bílých sportovních botách. Zajela jsem k obrubníku a stáhla okýnko na straně u spolujezdce. „Dandy? To jsem já, Kinsey. Chcete svézt?“

Když mě uviděl, usmál se. „To by bylo hezký. Zrovna jdu k vám do kanceláře.“

„Tak sedejte a jedem.“

Odemkla jsem dveře. Otevřel a vklouzl na sedadlo spolujezdce, doprovázen vyčpělým oděrem cigaret, jímž mu zřejmě nasáklely šaty. Světlo růžovou košili měl však čerstvě vyžehlenou a naškrobenou. Nemohla jsem se ubránit dojmu, že se v rámci příprav na návštěvu u mě dal do pucu. Kromě všudypřítomného alkoholu – ten mu prosakoval skrz póry – jsem totiž cítila ještě mýdlo a šampon. Šlo o prapodivnou kombinaci; snaha o osobní hygienu podrytá obvyklou dávkou whisky a nikotinu. Pocítila jsem nutkavou potřebu ho chránit, protože si podle všeho nevěděl, jak na lidi působí.

Zamával mi před očima vizitkou. „Nikdy jsem se soukromým detektivem nepřišel do styku, ale usoudil jsem, že bude lepší promluvit si osobně.“

„Moje kancelář není nic moc, ostatně uvidíte sám. Hádám, že Škeble po setkání se mnou zrovna netoužila, co?“

„Ona nerada chodí. To já zas někde courám furt. Omlouvám se, že na vás byla tak hnusná...“

„Je vždycky taková?“

„Bejt váma bych si s tím hlavu nelámal. Neberte si to osobně. Terrence byl přítel a jeho smrt jí holt zasadila ránu. Nevyrovnává se s tím dobře.“

„Ale proč si vylejvat zlost na mně? Vždyť já toho chlapa ani neznala.“

„Škeble je prostě hádává ženská, ale není taková tvrďačka, jakou ze sebe dělá. Možná vám to dala krapet sežrat, ale v jádru je dobrá duše.“

„Jasně, chápu.“

Odbočila jsem ze Santa Teresa Street doprava na Caballero Lane, dlouhou jen jeden blok. Kancelář mám v malém omítnutém domku, prostředním v řadě tří nachlup stejných. Krom nízkého nájmu je výhodou blízkost centra – v klidu dojdu pěšky do městské knihovny, k soudu či na policejní stanici. Zaparkovala jsem přímo před vchodem. Najít místo na zaparkování šlo snadno, protože od chvíle, co jsem se nastěhovala, byly sousední domky prázdné. Dandy vystoupil a počkal, až zamknu auto a připojím se k němu. Působil dojemně galantně. Možná za to mohla ta růžová naškrobená košile nebo jiskra humoru v jeho očích, kdoví. Napadlo mě, že je překvapivě inteligentní, ale pak jsem se okřikla. Bezdomevec přece nemusí mít nutně nízké IQ. Na ulici mohl skončit z řady důvodů.

Zamířil ke schodům před vstupními dveřmi, já za ním. Odemkla jsem, vstoupila a nechala mu otevřeno. „Postavím na kafe, kdybyste chtěl...“

„Dám si rád,“ připustil a následoval mě dovnitř.

„Udělejte si pohodlí. Hned jsem zpátky.“

„Díky.“

Vypláchna jsem konvici, postavila ji do překapávače, do nálevky vložila čistý filtr a zaklapla ji. Letmo jsem se ohlédla přes rameno na Dandyho; okukoval v přední části kanceláře zákoníky a další knihy z mé kriminalistické sbírky, počínaje *Kalifornským trestním zákoníkem* až po *Bibli střelce* z roku 1980. Dále v knihovničce stálo několik svazků o loupežích a krádežích, *Scottův mechanismus otisků prstů*, knihy o vyšetřování zhářství, o psychologii zločinců a Andelsonova *Patologie vraždy*.

Než se Dandy přesunul k mému stolu, kafe už překapávalo, a tak jsem se k němu připojila. Hlavou mi problesklo, že by mohl zkusit něco ukrást, ale pak jsem si uvědomila, že tam nemám nic cenného. Žádnou hotovost ani drogy, ani léky na předpis, ani flašku kořalky schovanou v nejspodnějším šuplíku. Kdyby potřeboval propisku, mileráda mu ji dám.

Usadil se do jednoho z křesílek pro hosty, oči navrch hlavy, v nich neskrývanou zvědavost. Na rozdíl od jiných nemám v kanceláři osobní věci. Stojí tam jen umělý fikus propůjčující v mých očích prostoru šmrnc, jinak nic – ani rodinné fotografie, ani pohledy z dovolené, ani serepetičky z obchodů s dárkovými předměty, ani těžítka s žertovnými nápisy. Stůl

mívám zpravidla prázdný, papíry uklizené v šanonech a zásuvkách kartotéční skříňky u zdi.

Usmál se. „Máte to tady útulný.“

„I tak by se to dalo říct,“ prohodila jsem. „Můžu se zeptat na něco osobního?“

„Dokud nejsem pod přísahou...“

„Zajímalo by mě, co vás přivedlo do Santa Teresy.“

„Narodil jsem se tu. Vyrůstal jsem pár ulic odsud. Táta učil ve čtyřicátých a padesátých letech matiku na Santa Teresa High.“

„Matika není zrovna moje silná stránka,“ ušklíbla jsem se.

„Ani moje ne,“ opáčil. Úsměv mu vykouzlil na tvářích dolíčky, jichž jsem si předtím nevšimla. Měl roztomile křivé zuby, jasně bílé v kontrastu s ošlehanou pokožkou.

„A nechodil jste na Santa Teresa High čistě náhodou i vy?“ zeptala jsem se.

„No jó. Maturoval jsem ve třicátém šestém, tedy dávno předtím, než jste se narodila. Taky jsem chodil dva roky na místní univerzitu, ale neviděl jsem v tom smysl.“

„Vážně? Já to měla úplně stejně. Vydržela jsem dva semestry a pak to zabalila. Teď si říkám, že jsem vejšku měla dodělat, ale vracet se tam už nehodlám.“

„No jo, vzdělání si má člověk opatřit, dokud je mladej. V mém věku už je na to pozdě.“

„Hele, to v mém taky. Vás to ve škole bavilo? Mě totiž ne, minimálně na střední. Hrozně jsem to flákala, věčně jenom hulila trávu.“ Podobným flákačům se u nás říkalo „zídkaři“, protože jsme po vyučování a před ním vysedávali na zídce na zadní hranici školního hřiště.

„Já měl jedničky. Pak mi svět nabídl nekonečný možnosti a zhruba v době, kdy jste se vy poprvý usmála na maminku, se na mě zamračil.“

„I tak bych to nevzdávala.“

„Kdybyste byla na mém místě...“

Netušila jsem, jestli se považuje za oběť nebo se jen vnímá realisticky. Slyšela jsem pípnout překapávač, tak jsem vstala. „Jaký kafe vlastně pijete?“

„S mlíkem a dvěma cukrama, když budete tak hodná.“

„Cukr mám, ale s mlíkem by mohl být problém. Počkejte, podívám se...“

Vyšla jsem z kanceláře a zamířila chodbou do kuchyňky, kde mám miniaturní lednici. Přičichla jsem ke krabici s mlékem – lehce jeté, zkonstatovala jsem. Někde jsem nicméně slyšela, že prý mléko zachycené na stěnách nádoby kysne rychleji než zbytek. Nalila jsem dva hrnky kafe a do svého při-

dala zkusmo mléko a sledovala, zda se nezačne srážet. Nic se nestalo, tak jsem nalila mléko i jemu a vrátila krabici zpátky do ledničky.

Donesla jsem mu hrnek se dvěma pytlíkovými cukříky a uvelebila se v otočné židli za stolem. „Jo, než zapomenu...“ Sehnula jsem se, vytáhla z tašky tři krabičky cigaret a přisunula mu je přes stůl. „Berte to klidně jako úplatek.“

„To se cení. Předám podíl Felixovi a Škebli.“

„Hlavně Škebli, prosím vás. Doufala jsem, že by na mě třeba mohla změnit názor.“

Hovor nabíral spád. Obvykle nechávám na klienty působit tíživé mlčení, aby se rozpovídali a pověděli, co mají na srdci, ale tentokrát jsem nemlčela. „Předpokládám, že se sem nevláčíte jenom proto, abyste se mnou zdvořile konverzoval.“

„Ne, to opravdu ne. Nevykládejte si to špatně, ale Škebli vážně dopálilo, jak jste se vyptávala na Terrence.“

„To jsem si všimla. A o co tedy jde?“

„Tvrdí, že je z vás cejtít polda.“

„Možná proto, že jsem dřív pracovala u policie. Sloužila jsem na zdejší stanici, ale nechala jsem toho. Baví mě dodržovat zákony, kdy se mi to hodí, ale strašně nerada se někomu zodpovídám.“

„Chápu,“ přikývl. „Ale stejně, Terrence nebyl v pánu ještě ani den, a vy jste začala čmuchar kolem; řekla Škeble, ne já.“

„Čmuchar‘ není úplně přesný výraz. Přece jsem vám říkala, že se snažím vypátrat jeho rodinu. To snad není zločin, ne? V márnici leží ‚pan Bezejmenný‘. Možná se jmenuje Terrence, ale nic dalšího o něm nevíme. Lidi z koronerova úřadu jsou zavalení prací, a tak jsem si řekla, že se pokusím zjistit, co se dá. Co si Škeble myslí, že tím asi sleduju...?“

„Je od přírody podezíravá, zatímco já jsem pravej opak. Já většinou lidem věřím, dokud se v nich nezklamou.“

„Tak to jsme na tom stejně,“ poznamenala jsem. „Ale co přesně ji štvě? Pojdte, vyložíme karty na stůl, když už jste tady.“

„Škeble si myslí, že jste nám neřekla po pravdě, pro koho pracujete.“

„Cože? Podezírá mě, že jsem tajná? Prosím vás! Dělam sama na sebe. S Terrencem nemám, ani jsem neměla, nic společného – ať už po smrti, nebo za života. Jestli mi nevěříte, prolistujte si moje složky k případům.“

„Nepracujete pro Svatou Terku?“

„Ne.“

„Ani nejste zaháčkovaná ve fakultní nemocnici nebo v nějaký jiný instituci?“

„Ne. Jsem na volný noze. Přisahám,“ prohlásila jsem. „Nemám žádné klienty ve zdravotnictví ani v příbuznejch oborech, a počítám mezi to i zubaře a pedikéry. Nevím, jak vám mám dokázat, že mluvím pravdu.“

„Vyřídím jí to.“

„Takže si věříme?“

„Za mě jo.“

„Dobře. A teď je řada na mně. K čemu Terrence potřeboval soukromýho detektiva? Ptala jsem se už prve, ale nedočkala se odpovědi.“

„Nám nic konkrétního neřek, ale asi vím, co se mu honilo hlavou. Věřil, že tu má někde nějakýho příbuznýho. V dětství navštěvoval strejdu, kterýho náramně obdivoval. Jako malej se s ním hodně sblížil, jenže pak ho léta neviděl. Říkal, že za ním byl, když se ten strejda přestěhoval do Santa Teresy. A pak se najednou doslech, že umřel. Doufal, že se spojí s jeho rodinou, tedy jestli nějaká zbyla.“

„Nikdy se nezmínil, jak se ten strejda jmenoval?“

„Ne. Já to zaslech jen náhodou, když to vykládal někomu jinýmu.“

„Ale proč si z celýho města, kde je nejmíň deset dalších soukromých detektivů, vybral zrovna mě?“

„Znáte chlapíka jménem Pinky Ford?“

„No jasně. Jak to, že ho znáte vy?“

„Je to takovej požitkář, tedy v jistým směru. Neviděl jsem ho už pár neděl, ale bydlí v takový velkým žlutým cadillaku, se kterým popojíždí z místa na místo. Terrence za ním šel a on mu prej řekl, že vy jste slušná...“

„To bych si taky ráda myslela.“

Dandy pokýval hlavou. „Jak vlastně znáte Pinkyho? Nepřipadá mi jako vaše sorta lidí...“

„To je dlouhá historie; asi bych to nechala až na jindy.“

„Dobře, beru vás za slovo... No, a co bych vám teda moh říct o Terrencovi?“

„Víte, odkud pocházel?“

„Z Bakersfieldu. Nevím, jestli se tam přímo narodil, ale podle toho, co říkal, tam strávil většinu života.“

„A vy jste ho potkal v Přístavu naděje?“

„Přesně tak. Přijel v lednu autobusem Greyhound. Zrovna ho pustili z vězení v Soledadu. Prej vyfasoval doživotí, ale víc nevím. Moc o tom nemluvil. Párkrát

přespal pod dálničním nadjezdem, ale usoudil, že to za moc nestojí. Žebráci s cedulema z lepenky nejsou tak milí jako my ostatní. Když stojíte u silnice a žebřáte, máte úplně jinou morálku. Terrence hledal pomoc u Rescue Mission, ale tam je to podmíněný tím, že se zřeknete alkoholu, což on nechtěl. Pak se doslech o Přístavu naděje, a když tam přišel, natrefil na Škebli. Ta ho představila Felixovi a mně. V Přístavu naděje nemusíte přestat s pitím, jenom se musíte chovat ukázněně. Když člověk dělá potíže, tak letí.“

„Na mě to tam působilo příjemně,“ podotkla jsem. „Stavovala jsem se tam předevcírem a hledala vás.“

„No jo, když my v neděli chodíme na šipky. V jednom sport-baru o pár ulic dál pořádají každou týden turnaje.“

„Jste v tom dobrý?“

„Podle toho, jaký mám den a kolik toho vypiju.“

„Všimla jsem si, že paní v řadě přede mnou měla nějakou průkazku. Aspoň to jako průkazka vypadalo. Proto mě napadlo, jestli ji třeba Terrence neměl taky, myslím průkazku. Ptám se, protože koroner u něj nic jako doklady nenašel.“

„No jo, průkazku měl. Tím jsem si jistý. Nechal si ji vystavit v Přístavu naděje, aby s náma moh chodit na jídlo. Někdo mu ale ukrad všechny věci, takže ji měl možná ve svém vozíku.“

„On v Přístavu naděje nebydlel?“

„Kdepak, o postel nestál, nesnes kolem sebe v noci jiný lidi. Většinou bejval nalitej a táhnul to s jedním podobně zbědovaným partákem. Čas od času zkoušel s pitím seknout, ale marně.“

„Takže v Santa Terese žil jak dlouho – osm nebo devět měsíců?“

„Tak nějak. Děsně se mu tady líbilo. Říkal, že se už odsud nehne. V březnu ten jeho parták umřel a Terrence se tak vožral, že skončil v base. Potom byl několik tejdnu střízlivej, jenže zase začal pít, až nakonec zkolaboval na ulici. Měl štěstí, že neumřel. Prášky na bolest a chlast jsou vážně blbě kombinace.“

„Neblázněte. Prášky na bolest? Jak k nim přišel?“

„Ještě v Soledadu. Šli tam po něm nějaký mlátičky a zvalchovali ho olověnou rourou. Pochroumali mu ošklivě nohu, takže kulhal a měl bolesti. Dost blbě kvůli tomu spal. Několikrát za noc se budil a vždycky se musel chvilku procházet, aby to polevilo. I to byl důvod, proč nocoval radši venku – aby zbytečně nikoho nerušil a nebudil nás.“

„Všimla jsem si tý jeho chromý nohy v márnici. Proč ho ti chlapi napadli?“
„Neříkal. Byly věci, na který když jste se zeptala, jen zakroutil hlavou. Když pak podruhé zkolaboval, skončil u Svatej Terky. Odtamtud ho poslali na detox a pak do protialkoholní léčebny. Jenže najednou byl zas na ulici. Nevydržel tam ani tejdén. Podle mě bylo otázkou času, kdy ho jeho démoni dostihnou a sejmou.“

„A to se podle vás stalo?“

„Ne, to ne. Nastoupil do nějakýho programu, kde ho zas postavili na nohy.“

„Ale zřejmě ne natrvalo...“

Dandy se usmál. „Mezi lidma našeho druhu není moc věcí ‚natrvalo‘. Natrvalo v našem případě znamená, než si dáte prvního panáka nebo si znovu šlehnete heroin, popřípadě pervitin, když jste na tom fakt bídne. Terrence do toho znovu spad, a to byl jeho konec. Škeble furt nechtěla věřit, že zas začal pít. Zlomilo jí to srdce, jestli chcete něco vědět. Nakonec teda přestal... jenže to zřejmě zas nevydržel. Sám nemám co říkat. Ale pravda je, že jedině alkoholik ví, jak těžký je s chlastem skoncovat. Škeble věřila, že Terrence šel do sebe. Dal jí svoje slovo a ona ho vzala vážně.“

„A nevěděl byste, kdy byl Terrence naposledy u lékaře? Pomohlo by to Úřadu koronera, když mají vystavit úmrtní list.“

„Je tu doktor, co ved ten odvykácí program. Vyrzil Terrence za to, že nedodržel pravidla. Vím, že posledních pár tejdnu se Terrence necejtíl dobře. Vzhledem k tomu, jak chlastal, se tomu samozřejmě nejde divit. Byl prostě troska a pak umřel a tím to skončilo.“

„A co jeho rodina? Nemá třeba děti?“

„Tak tyhle mosty dávno spálil. S bejvalkou byl na kordy a s dětmi se odcizil. Nevidím do toho, ale hádám, že děti mu prostě zabouchly dveře před nosem. Dušoval se jim, že se dal do pořádku, ale nechrupaly mu to.“

„A co přesně jim na něm vadilo?“

Dandy se shovívavě usmál. „Vadilo jim, že chlastá, co jinýho? Vykašlal se na ně, protože se vykašlaly na něj. A to je rána, co se jen tak nezahojí.“

„Musel to mít těžký.“

„Poučil se z toho. Vážně se snažil s pitím přestat, než vyhledá toho svýho příbuznýho. A asi právě kvůli tomu nosil několik měsíců po kapsách cedulku s vaším jménem. Potřeboval prostředníka – někoho, kdo by mu umetl cestičku. Po tom, jak to dopadlo s jeho dětma, nehodlal riskovat další překvapení, to vám povídám.“

„Co tím myslíte?“

„Podle toho, jak to líčil, jeho děti předem nevěděly, že přijde. Volal jim sice a tvrdil, že jim chce všechno vynahradit, ale podle mě si myslely, že už ho nikdy neviděj, a byly šťastný, že se ho zbavily. Myslím, že než zaklepal u jejich dveří, dost vypil. Když mi to pak vykládal, docela jsem ho sprdnul. Povídám mu, hele brácho, takhle to nejde. Když se člověk s někým rozhádá, nemůže pak přijít vožralej a čekat, že ho ten někdo přijme s votevřenou náručí. To nefunguje, i když jde o vlastní děti.“

„S rodinou je to někdy těžký. Asi jak chůze po minovým poli, kdy se člověk věčně bojí, že to bouchne,“ poznamenala jsem. „Zajímalo by mě, za co seděl.“

„Neříkal. Něco se někde vošklivě zvirtlo.“

„Mrzí mě, že mi nestačil zavolat.“

„Asi mu to bylo blbý. Jak zas začal chlastat, nejspíš se za sebe styděl. Loni v létě dokonce na měsíc zmizel, ale pak se zase vrátil.“

„A kam zmizel?“

„Do Los Angeles, ale vůbec netuším, co tam dělal. Osobně jsem zastán-
cem toho, že člověku je třeba dát prostor.“

Opřela jsem se a zaklesla kolena o desku stolu. „Bída, co?“

„Každýmu život nevyjde.“

„No jo, ale skončit takhle?“ kroutila jsem hlavou. „Vyšetřovatel z korone-
rova úřadu tvrdí, že Terrence měl akorát šaty, co v nich spal, a spacák. To nic jinýho neměl.“

„Jasně že jo. Měl vozejk ze samošky, a v něm přenosnou plotýnku, knížky a na zakázku vyrobenej stan. Když jsme ho ráno našli, bylo všechno fuč. I tu jeho uhozenou krosnu s hliníkovým rámem někdo odnes. Všechno ukradený.“

„Hrůza! A co měl za knihy?“

„Většinou učebnice. Bavilo ho pracovat s kytka. Se stromama, s keřema, kyblíkovejma rostlina; rád je množil. O kalifornským dubu věděl první poslední. Kdybyste se ho zeptala, vymluvil by vám díru do hlavy. Jak jednou začal, nedal se skoro zastavit.“

„Byl učitel?“

„Ne, ale hodně toho věděl. Říkal, že než šel do vězení, studoval zahradní architekturu. Zabejval se profesionálně prořezáváním stromů, a z toho prej živil rodinu, ale jeho snem bylo dělat zahradního architekta. Ve dne v noci studoval.“

„To musel bejt fakt chytřej.“

„No jéje, a jak! A byl to zlatěj člověk.“ Dandy si poposedl. „Jo, a ještě něco. Škeble nechtěla, abych vám to říkal, ale já nevidím důvod. Ona si myslí, že měl Terrence peníze. Hodně peněz.“

„Vážně? A vy si to taky myslíte?“

„Jo, myslím. Nejsm si sice jistěj, jak k nim přišel, ale nežil z podpory jako my ostatní. V kapse nosil takovouhle ruličku bankovek.“ Dandy udělal ukazovákem a palcem poměrně velké kolečko.

„Ale to nedává smysl. Jestli měl peníze, tak proč žil na ulici? Proč si nezaplatil aspoň pokoj na ubytovně?“

„Neměl zájem. Vám možná spaní v posteli připadá jako pohoda, ale pro něj to byla učiněná noční můra. Pokoj zařízeněj nábytkem pro něj byl jako cela. Dusno, těsno, hluk. Spát pod širým nebem dává člověku pocit svobody. I já to tak vnímám, a to jsem nikdy *nebyl* v base. Vlastně jednou nebo dvakrát jo, ale vždycky jenom chvílku,“ dodal Dandy pro upřesnění. „Ale u Terrence nešlo o to, jestli si může dovolit zaplatit byt.“

„A odkud myslíte, že ty peníze měl?“

„Tak to vám nepovím, kdybyste mě zabila. Možná šel do vězení za zpronevěru. Možná vyloupil banku. Sice ani na jedno z toho nevypadal, ale co já vím? Každopádně věděl, jak se s těma penězma má naložit v případě, že zemře.“

„A to?“

„Jednou se vypravil do toho obchodu s tiskopisama, co je na State Street, a tam nakoupil haldy formulářů, aby moh sepsat poslední vůli.“

„Tomu tedy říkám plán!“

„No jéje! Všechno vyplnil a nechal nás to podepsat jako svědky. Felixe, mě a Škebli.“

Cítila jsem, jak se mi zbystrují smysly, jako když pes zavětrí stopu. „A kdy tohle bylo?“

„V červenci. Myslím, že osmýho.“

„Takže jste osmýho července podepsal jako svědek jeho závět?“

„A stejně tak i Felix a Škeble.“

„To jste ale museli vidět celý jeho jméno.“

Výraz Dandyho obličej se změnil tak náhle, až to působilo komicky. Nachytala jsem ho na švestkách a jemu to neuniklo. Dával si takový pozor, aby neprozradil Terrencovu totožnost, jenže nepřímo to nakonec udělal.

Začal proto honem vymýšlet krycí historku a zíral při tom na mě, jako bych měla jasnozřivé schopnosti. „Dostala jsem vás, že jo?“ prohodila jsem.

„Ale jinak jsem nelhal. To bych neudělal.“

„Jasně. Akorát že se bavíme už jak dlouho, a vy celou dobu víte, jak se jmenuoval, a neřek jste ani bé.“

„Neptala jste se.“

„Ptala jsem se přece, už když jsme se viděli prvně. To mě zajímalo. Přišla jsem na pláž, abych zjistila, kdo byl, a taky jsem se vás na to hned zeptala. Moc dobře jste mě slyšeli.“

„Škeble říkala, že vám to nemám prozrazovat.“

„Kde to jsme? Na základce? Kdo rozhodl, že zrovna ona bude šéf? Já se snažím prokázat vašemu příteli laskavost. To je vám fuk? Ať už s dětmi vycházel nebo nevycházel, mají právo vědět, že zemřel.“

Postřehla jsem, že se mi Dandy nedívá do očí a nervózně si oprašuje kalhoty.

„Tak jak se jmenoval?“ vyhrkla jsem.

Myslela jsem, že neodpoví. Sledovala jsem, jak se na křesílku vrtí a svádí vnitřní boj. Na jedné straně byla Škeble, zlá matka představená. Kdyby se Škeble domákla, že prozradil Terrencovo jméno, zpřerážela by mu hnáty, natáhla ho na skřípec a mučila tak dlouho, dokud by ho nepřetrhla vejpůl. Na druhé straně jsem byla já, tedy venkoncem hodná osoba a velkorysá majitelka překapávače na kávu, která jen občas strká nos do cizích věcí. „Dandy?“

„R. T. Dace. Používal druhý křestní jméno, Terrence. Ale já vám to neřek.“ Zamkla jsem si pusou na zámek a odhodila pomyslný klíč.

5

Patnáct minut nato už jsem Dandyho vysazovala před Přístavem naděje. Neřekl si o svezení, sama jsem mu odvoz nabídla... vlastně jsem na tom trvala. Chtěla jsem se ho totiž co nejdřív zbavit, abych mohla v klidu přemýšlet o tom, co mi řekl. A jelikož jsem mu vynadala, že zatajoval informace, byl rád, že se může rozloučit.

Jméno R. T. Dace jsem už slyšela, dokonce hned dvakrát. Nedokázala jsem si vzpomenout, kdy přesně, ale věděla jsem, že mi dvakrát někdo volal a ptal se po něm. Co to sakra mělo znamenat?

Cestou od bezdomoveckého útulku jsem se snažila vybavit si okolnosti obou telefonátů. Úkol mi ztěžovalo řízení a upřímná snaha dodržovat dopravní předpisy a nikoho nepřejet. Odbočila jsem na veřejné parkoviště s výhledem na pláž a na oceán. Zajela jsem na první volné místo a vypnula motor. Položila jsem si pohodlně hlavu, zavřela oči a zvolnila dech ve snaze upokojit rozbouřené myšlenky.

K telefonátům muselo dojít před řadou měsíců, patrně začátkem léta. Pamatovala jsem si, že první mě zastihl v kanceláři. Snažila jsem se vybavit si, na jakých případech jsem v té době pracovala, ale má paměť byla jako nepopsaný list. Zkoušela jsem si proto na základě útržků, které mi utkvěly, vzpomenout, čeho se hovor týkal. Víím, že když telefon zazvonil, dávala jsem si právě na pracovním stole oběd. Rychle jsem dožvýkala sousto a sáhla po sluchátku. „Kancelář Millhone Investigations.“

„Můžu mluvit s panem Millhonem?“

Volající byl muž, spíš mladší než starší, a mluvil hlubokým hlasem s nepatrným náznakem úzkosti. Podezírala jsem ho, že mi bude chtít něco prodat – nováček v prodeji po telefonu, co se teprve zaučuje. V mozku se mi proto rozblíkala červená kontrolka. Přemítala jsem, co z něj asi tak vypadne. Prodejci

po telefonu zpravidla začínají hovor neupřímnou frází typu: „Tak jakpak se dnes máte?“ – otázku volí záměrně proto, aby vás vtáhli do hovoru. „Tady žádný pan Millhone není,“ odsekla jsem.

Muž se zarazil, ale místo očekávané obchodní nabídky z něj vypadlo: „Jsem doktor...“

Jméno jsem zapomněla, protože jsem se soustředila na hlas, zdál se mi totiž matně povědomý. „Co pro vás můžu udělat?“

„Sháním pana Dace.“

„Koho?“

„Artieho Dace. Víím, že nemá telefon, ale doufal jsem, že by třeba mohl být u vás...“

„Tak to voláte na špatné číslo. Tady žádný pan Dace není.“

„A nevíte, kde bych ho mohl zastihnout? Zkoušel jsem to v azylovém domě, ale tam mi nic neřekli.“

„No, u mě pochodíte stejně. V životě jsem o něm neslyšela.“

Následovala kratší odmlka. „Promiňte,“ řekl a zavěsil.

Vzpomínám, že jsem telefonát pustila hned z hlavy, protože jsem tak trochu čekala, že ten člověk zavolá znovu. Když někdo vytočí nesprávné číslo, obvykle to zkusí ještě jednou, protože si myslí, že chyba nastala v telefonní ústředně. Zírala jsem na sluchátko, a jelikož telefon už nezazvonil, šla jsem si po své práci.

Druhý telefonát následoval pár dní nato. Ano, určitě krátce po prvním, protože mi jméno Dace ještě nevypadlo z paměti. Zabalila jsem to tehdy v kanceláři trochu dřív a přesměrovala hovory domů. Když zazvonil telefon, zrovna jsme s Henrym seděli na zahradě. Nechala jsem schválně otevřené dveře, kdyby náhodou volal klient. S druhým zazvoněním jsem vyskočila na nohy a utíkala to zvednout, což se mi povedlo při třetím. „Kancelář Millhone Investigations.“

„Můžu mluvit s panem Millhonem?“

Tentokrát volala žena a na pozadí se ozýval ruch veřejné dopravy. „Jsem Kinsey Millhoneová. Co pro vás můžu udělat?“

„Volám z Kardiologického oddělení nemocnice Santa Teresy,“ prohlásila žena. „Právě jsme přijali pana Artieho Dace a doufali jsme, že byste nám mohla poskytnout informace o tom, jaké užívá léky. Upadá do bezvědomí a nedokážeme z něj dostat kloudné slovo.“

Vytřeštila jsem na telefon oči. „Kdo volá?“

„Tady Eloise Cantrellová. Jsem vrchní sestra Kardiologického oddělení. Ten pán se jmenuje Artie Dace.“

Tentokrát jsem si vzala k ruce papír a tužku a poznamenala si její jméno. K tomu jsem připsala *Kardiologické oddělení*. „Neznám nikoho, kdo by se jmenoval Artie.“

„Jeho příjmení je Dace, iniciály R. T.“

„Bohužel vám nemůžu pomoci.“

„Ale toho pána znáte, že?“

„Ne, neznám, a vůbec nechápu, proč mi voláte. Kde jste vzala moje jméno a číslo?“

„Poslali nám sem pacienta z pohotovosti a jedna ze sester ho znala od posledně. V kartotéce jsme skutečně našli jeho kartu a pan doktor mě požádal, ať se spojím s vámi.“

„Heleďte, ráda bych vám nějak pomohla, ale nikoho toho jména neznám. Opravdu.“

Následovalo ticho. „Nejde nám o účet za lékařskou péči. Pan Dace je pojistěný v rámci Medicaid,“ prohlásila, jako by mě to mohlo obměkčit.

„Podívejte, to je úplně vedlejší. Neznám nikoho, kdo by se jmenoval Dace, a rozhodně netuším, jaké užívá léky.“

Ochladla. „Dobře, děkuji a promiňte, že jsem obtěžovala.“

„Nic se nestalo.“

A tím to skončilo.

Otevřela jsem oči a zahleděla se na oceán. Možná se Dace opravdu pokoušel se mnou spojit, jenže byl v té době už hodně nemocný. Doktor, jehož jméno mi vypadlo z paměti, i sestra z kardiologie Eloise Cantrellová patrně našli mé jméno a telefon na stejném lístečku, který v Terrencově kapse objevil nakonec koronerův úřad. Stálo na něm rukou MILLHONE INVESTIGATIONS a pod tím telefonní číslo do kanceláře. Oba volající předpokládali, že Millhone bude muž. Dandy říkal, že Dace u sebe lísteček nosil několik měsíců v naději, že jednou vystřízliví a nebude se muset stydět požádat mě o pomoc.

Příběh měl ještě trhliny, ale cítila jsem, že to do sebe pomalu začíná zapadat. Kdovíproč má člověk sklony vymýšlet podobné historky a vysvětlovat jimi chaotický a nejasný svět okolo. Život je však víc než jen navzájem se prolínající spleť příběhů o tom, kdo jsme, odkud pocházíme a jak bojujeme o přežití. Takzvané zprávy nepřinášejí většinou nic nového: války, vraždy,

hladomory – smrt ve všech možných podobách. Připisovat každé dílčí události význam je bláznovství, a přesto to stále děláme. Konkrétně v tomhle případě mě udivovalo, že pojitko mezi mnou a mužem, kterého jsem poprvé viděla až v márnici, představoval Pinky Ford – jehož mi osud postavil do cesty před nějakými šesti měsíci. Pomohlo mi to pochopit některé velice zajímavé souvislosti. Dace si mě nevybral náhodou, doporučil mě náš společný známý. Sice mi to zatím nevyneslo přímo zakázku, ale vždycky byla naděje, že se někdo někde zmíní a někdo jiný zaměstná. Oba telefonáty a s nimi i lísteček s mým jménem a telefonním číslem v Terrencově kapse už nepředstavovaly záhadu. Zarazila jsem se a musela se opravit. Hovory vlastně byly tři, poslední z Úřadu koronera.

A nakonec jsem si vybavila, že asi šestkrát jsem na záznamníku našla vzkaz-nevzkaz, kdy volající nic neřekl a hned zavěsil. Nemuselo jít pokaždé o stejného člověka, konkrétně o Dace, ale jistá pravděpodobnost existovala. Jenže s tím už se nedalo nic dělat a mně to najednou přišlo podivně líto.

Jelikož jsem se vyskytovala jen tři ulice od domova, rozhodla jsem se omrknout, jak Henry válčí s kočkou. A taky mě zajímalo, jak dopadlo Williamovo neurologické vyšetření. Místo na zaparkování jsem našla naproti Rosiině hospůdce a všimla si, že dům už nezakrývají plachty. Viděla jsem také dělníka zavírat v přízemí okna a usoudila jsem, že restauraci i byt v patře právě důkladně vyvětrali.

Zamkla jsem auto, přešla křižovatku a vklouzla k nám na zahradu. Po Henrym, kočce i Williamovi pořád jako by se slehla zem, ale dveře k Henrymu do kuchyně byly otevřené, tak jsem zaťukala na futro. Dlouho se nic nedělo, potom se z obýváku vyšoural William a já vzápětí vešla.

„Henry není doma, ale co nevidět by se měl vrátit. Posad' se, tedy jestli ti nevadí, že já postojím. Sedat si mě strašně bolí, tak radši zůstanu stát.“

„Všimla jsem si, že už u vás zmizely ty deratizační plachty. Zůstaneš tady, nebo půjdeš domů?“

„Půjdu domů, ovšem jestli to zvládnu. Je mi jasné, že Henry se mě rád zbaví.“

„A co všechny vaše zásoby a nádobí? Nebude to potřeba odstěhovat zpátky?“

„Asi jo, ale s tím radši počkám na Rosie.“

„Klidně vypomůžu. Když nám řekneš, co máme dělat, zvládneme to s Henrym i bez ní.“

Vysunula jsem si zpoza stolu židli a odložila tašku na zem. William se opřel o linku a částečně i o hůl, to pro lepší rovnováhu. Viděla jsem mu přes

rameno na zahradu, takže kdyby se objevil Henry, všimla bych si ho. „Jak dopadlo vyšetření?“ zeptala jsem se.

„Doktor Metzger mě důkladně prohlédl a usoudil, že magnetická rezonance není *zatím* nutná. Ale to ‚zatím‘ vysloveně zdůraznil. Doslova řekl: ‚Vždycky je dobré mít něco v záloze.‘ Předepsal mi prášky na zánět, na bolest a na svalové uvolnění. Taky mám třikrát týdně docházet na fyzioterapii. Koupil jsem si termopodložku, kterou mám vždycky před fyzioterapií používat a hned po ní si přiložit ledový obklad.“

Postřehla jsem, jak Williama zklamalo, že se lékařská prognóza odklonila od akutní hrozby smrti k obyčejnému užívání pilulek, obkladů a masáží. K tomu si ještě přičtete nesprávný odhad, co se týče Henryho radosti z kočičího přítele, a máte lapálii par excellence. „Chválabohu, že ses vrátil dřív,“ prohlásila jsem. „Kdoví, co by se z toho tvýho ischiasu vyklubalo, kdybys zůstal ve Flintu o pár dní dýl. Teď jsi aspoň v rukou specialisty.“

„To říkal doktor taky; prej by na mým místě udělal nemlich to samý.“

„Rozhodně. Dobře to dopadlo,“ zamumlala jsem. „A kdy tě čeká první fyzioterapie?“

„Zítra odpoledne. Myslím, že to odsud není daleko. Samozřejmě nechci být na obtíž, takže kdyžtak pojedu taxíkem. Nerad bych Henrymu přidělával práci.“

„A kdes vlastně dneska spal? Myslela jsem, že Henry má oba pokoje pro hosty plný krámů a nábytku z restaurace.“

„Nabídl mi přespání na gauči, ale to už mi přišlo lepší spát na podlaze. Jakmile jsem si lehl na zem – což nešlo nijak snadno –, podložil jsem si kolena, abych měl nohy výš než hlavu a záda pěkně v rovině. V rámci možností jsem spal celkem dobře.“

„A jak to vypadá s kočkou?“

„Henry ji nakonec chytil a šel s ní k veterinářce. Ordinance je kousek odsud. Zkoušel všechno možný, aby tu potvoru vylákal z křoví, ale furt to nešlo, tak si nakonec našel ve zlatých stránkách tu veterinářku. Doufal, že bude mít past na zvířata. Sice ji měla, ale nemohla mu ji půjčit, protože si ji zrovna odvezli ochránci zvířat na divoké kočky. Doporučila mu zkusit kus dušeného kuřete, což zázračně zafungovalo. Kočka se dokonce nechala od Henryho strčit do přepravky. Nevím, jestli jsem to říkal, ale ta nebožáčka nemá ocas, jenom takovou bouličku s chomáčem chlupů. Vůbec netuším, co se jí stalo. Podle Henryho je ta kočka děsná – ošklivá, mrzutá a vůbec nespolupracuje.“

„Netvrdila bych, že *vůbec*, když se ji Henrymu podařilo dostat do přepravky,“ podotkla jsem.

„Máš pravdu. To mě nenapadlo. Nevyčítám Henrymu, že se zlobí, ale nerad bych, aby si vybíjel zlost na kočce.“

„To by přece Henry neudělal, nemyslíš?“

„Dal jasně najevo, že pro kočku nemá v životě místo. Akorát nevím, nakolik ho mám brát vážně. Skoro se mnou nemluví, takže jsem neměl příležitost se ho na to pořádně vyptat. Ale určitě se jí chce zbavit.“

„Nemyslíš, že ji nechá utratit, že ne?“

„V týhle náladě je schopnej všeho. Rozhodně si ji nechce nechat. Zvlášť po tom, co kvůli ní zkusila Nell.“

„A nemůže ji někde udat ta veterinářka?“

„To se teprv uvidí. Henrymu rozhodně dochází trpělivost. Volal Lewisovi, a ten mu pověděl, co opakuje už od začátku: ať kočku sebere a odnese k rybníku a skoncuje s ní jednou provždy. Henry tvrdí, že ať už to dopadne jakkoli, můžu za to já, protože jsem mu nedal vědět předem. Nějakého jeho známého prý pokousala divoká kočka a dostal otravu z kočičího škrábnutí. Hrozně mu opuchla ruka, prý ji měl třikrát takovou! Týden ležel v nemocnici. Henry nemínil riskovat ani blechy a kdovíjaké další choroby. Říká, že osud té kočky padne na moji hlavu.“

„To že řekl?“

„Něco v tom smyslu. Věřil jsem, že dělám dobrý skutek, jenže u Henryho člověk nikdy neví. Dovede být pěkně paličatý.“

Zachytila jsem na zahradě pohyb a zvedla oči právě ve chvíli, kdy vjel na příjezdovou cestu Henryho kombík. Zůstal stát, než se otevřou vrata garáže, kam vzápětí zajel. Slyšela jsem bouchnout dveře auta a za okamžik se objevil Henry s kočičí přepravkou, očividně lehčí a prázdnou.

S kamennou tváří vstoupil do kuchyně a postavil přepravku ke zdi. „Tak, a je to vyřízené,“ prohlásil, načež stočil oči ke mně a jeho nevrlost vystřídal náznak vlídnosti. „Jsi doma brzy.“

Něco jsem zamumlala a uvědomila si, že mě Henry nebetýčně zklamal. Samozřejmě ho nic nezavazovalo, aby se ujal toulavé kočky jenom proto, že ji William přivezl přes půl země. Henry o zvířata nikdy nejevila zájem a stejně tak jsem ho ani nikdy neslyšela mluvit o tom, že by kdy nějaké měl doma. Ale přesto! Přesto jsem doufala, že udělá správnou věc i za tu cenu, že to dá Williamovi sežrat.

„Dlužíš mi padesát dolarů,“ obrátil se na bratra.

William nic nenamítal, spíš vzal na vědomí, že způsobil lapálii a naštvál bratra. Musel se kvůli kočce cítit ještě hůř než já. Vytáhl peněženku, odpočítal padesát dolarů a podal je Henrymu. „Můžu se zeptat, za co to je?“

„Veterinářka musí kočku uspat,“ odpověděl Henry, „za to.“

„Ach ne!“ vyhrkli jsme s Williamem hlasem plným lítosti a rozhořčení.

„Co vám je?“ divil se Henry a přeskakoval pohledem ze mě na bratra.

„Kdybych věděla, že ji necháš utratit, nechala bych si ji,“ prohlásila jsem.

„O čem to mluvíš? Ona toho kocoura neplánuje *zabít*. Jenom mu vyčistí zuby – u kočky to vyžaduje anestezii. V pět si pro ni mám přijít.“

„Vážně?“ vydechla jsem. „No to je paráda!“

„Veterinářka říkala, že je to japonská krátkoocasá kočka, což je dost vzácné plemeno,“ pokračoval Henry spokojeně. „Za celou praxi prý ještě žádnou neviděla na vlastní oči. Krátkoocasé kočky jsou čilé, nesmírně inteligentní a dají se snadno naučit na vodítko. A navíc jsou upovídané, což jsem si tedy všiml. Dvě ženské, co se mnou byly v čekárně, o kocoura okamžitě projevíly zájem, ale nelíbily se mi. Jedna měla uštěkaného psa, co se kočičákovi od začátku nezamlouval, a druhá zas vypadala nezodpovědně. Měla fúru náušnic a místo vlasů odbarvené bodliny. Takovým bych ho tedy nesvěřil.“

„No, to je úžasný,“ poznamenala jsem s patrnou úlevou. „Takže je to kocour?“

„*Byl*. Nedávno prodělal kastraci. Podle veterinářky zmírní kastrace bojovnost, zamezí značkování a tomu, aby se rval s ostatními kocoury. Nadto si všimla, že má heterochromii – to znamená každé oko jinak barevné. Jedno modré a jedno žlutozelené. Kořata s každým okem jinak barevným jsou prý dražší a vzácnější.“

William se ošil, ježto chtěl Henrymu položit otázku, ale bál se, aby ho znovu nepopudil. „Už jsi přemýšlel o jméně?“

„No jasně. Jmenuje se Ed.“

William se celý rozzářil. „Hezký.“

„Parádní,“ přisvědčila jsem.

6

PETE WOLINSKY Květen 1988, o pět měsíců dříve

Pete nechal telefon vyzvánět, dokud se nepřepnul na záznamník, při tom se probíral poštou nakupenou za minulý týden. Bezděčně se zaposlouchal do nahrané výzvy a jako již nejednou si pomyslel, že ji namluvil dokonale mužným a důvěryhodným hlasem.

„Tady Able a Wolinsky. Momentálně nejsme přítomni, ale můžete nám zanechat vzkaz se jménem a telefonním číslem a my se vám co nejdříve ozveme. Vážíme si toho, že jste se na nás obrátili, a věříme, že vás naše diskrétní služby uspokojí.“

Nikdo jako Able neexistoval. Pete si společníka vymyslel, aby se jméno jeho detektivní kanceláře objevilo na prvním místě v telefonním seznamu.

Volající se nepředstavil, ani nemusel. Telefonoval tak šestkrát až osmkrát denně. „Poslouchej, ty zmrde,“ spustil zprudka, „vím, že tam jsi, takže na všechno seru a přejdu rovnou k věci. Jestli nezaplatíš, co mi dlužíš, přijdu za tebou s mlejnkem na maso a strčím ti do něj čuráka...“

Říkejte si tomu třeba synchronicita, jak je libo. Volal zase Barnaby z exekuční agentury Ajax a dožadoval se zaplacení částky uvedené v dopise, který Pete – zatímco pobaveně poslouchal – držel v ruce. Písemné upomínky se mu protivily stejně jako Barnabyho každodenní telefonáty a začínaly mu lézt krkem – ubohé výlevy plné nadávek a sprostáren v podání šašků, co neměli kvalifikaci potřebnou na pořádnou práci. Co za pitomce může prosedět celý den v kanceláři a obtěžovat zaměstnané občany dluhy, které klidně mohly být smyšlené? Většina vymahačů jsou primitivní hulváti bez morálky a bez zásad. Pete jejich telefonáty ignoroval; mazal vzkazy ze záznamníku, jakmile volající oznámil, o co mu jde. Kdyby to neprozřetelně některému z nich zvedl, zařval by do sluchátka tak nahlas, že by z toho dotyčný dobře na hodinu ohluchl. Barnabymu udělil výjimku, jelikož jeho vzkazy byly jedova-